

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ



«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 7 (214)
ЛИПЕНЬ
2022 РОКУ

МОВА БОГОСЛУЖІНЬ, КАЛЕНДАР СВЯТ, СТРУКТУРНІ ЗМІНИ – ТЕМИ, ЯКИХ ТОРКНУЛИСЯ ПІД ЧАС ЗАСІДАННЯ КОМІТЕТУ УЦХВЄ

Літня сесія Комітету УЦХВЄ, що пройшла 5-7 липня в м. Яремчі, мала в порядку денному посттравматичне душеопікування й структурні зміни в братерстві. Старші служителі проаналізували роботу із внутрішньо переміщеними особами, питання медіаприсутності Церкви, мовне питання, календар подій тощо.

Богослужіння першого дня сесії, 5 липня, провів старший пресвітер Івано-Франківського обласного об'єднання УЦХВЄ Юрій Веремій. Тема – «П'ятидесятниця триває».

Робоча частина Комітету розпочалася 6 липня інформаційним блоком. Старший єпископ Михайло Паночко поінформував присутніх про Національну молитву за Україну, що відбулася 12 червня. Тільки у Львові, куди завітав відомий британський євангеліст Девід Хасавей, на молитву прийшло понад 1,5 тисячі осіб.

У місті Лева 28-29 червня пройшла ще одна подія – Партнерський саміт України «Сьогодні заради завтра». На запрошення Ради Євангельських Протестантських Церков України на цей захід прибули глави протестантських конфесій Польщі, Словаччини, Угорщини, Молдови, а також Світового Євангельського Альянсу.

Михайло Степанович озвучив статистичні дані, згідно з якими УЦХВЄ сьогодні лідирує за кількістю



членів серед євангельських та протестантських Церков України.

Про благодійну роботу в наших церквах звітував куратор гуманітарного служіння братерства Іван Білик. Він повідомив дані щодо 22 областей України (за винятком Луганської та Херсонської).

І презентував відеоролик про здійснену роботу.

Блок про програми підтримки служителів розпочав директор Департаменту зовнішніх та міжнародних зв'язків УЦХВЄ Юрій Кулакевич. Він закликав пасторів скрупульозно виконувати умови, які ставлять місії, що доставляють гуманітарну допомогу в

Україну. І наголосив на важливості збору інформації про загинувших та постраждалих внаслідок війни вірян, про втрачене майно церков тощо. Поінформував про створення благодійного фонду «Є добро».

Про деякі зміни в структурі УЦХВЄ присутніх поінформувала перший заступник старшого єпископа Анатолій Козачок.

Михайло Паночко зупинився на питанні вживання української мови під час богослужінь. Переважна більшість присутніх пасторів підтримали тезу про те, що мовне питання у церквах на сьогодні є одним із стратегічних. Крім того, старший єпископ висловив пропозицію використовувати григоріанський календар фіксованих християнських свят разом із більшістю християн світу. Служителі підтримали це питання.

7 липня засідання Комітету розпочалося з молитви та свідчень. Далі Юрій Кулакевич поінформував присутніх про розвиток медіаслужіння в областях «Люди хочуть бачити та чути думку своїх лідерів, особливо в критичних ситуаціях», – зауважив спікер. Він також наголосив, що бажано, щоб кожна церква мала свій youtube-канал, вела паблік у соціальних мережах – була світлом Євангелія і в інтернет-просторі.

Про взаємини з церквами РФ та про проект звернення до голови Російського об'єданого Союзу ХВЄ Сергія Ряховського розповів Михайло Паночко. Старший єпископ також виголосив завершальну проповідь, в якій поділився низкою порад для служителів.

chve.org.ua

ЗАЯВА КОМІТЕТУ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЩОДО ДІЯЛЬНОСТІ РЯХОВСЬКОГО С. В.



З огляду на вживання спільного найменування «християни віри євангельської» у п'ятидесятницьких спільнотах країн колишнього СРСР, зокрема і в так званому Російському Об'єданому Союзі Християн Віри Євангельської П'ятидесятників (далі РОСХВЄП), вважаємо за необхідне зазначити наступне:

РОСХВЄП є штучно утвореною альтернативною платформою для різномірних новітніх утворень 90-х років. Його

очільник Ряховський С. В. неодноразово публічно втручався у внутрішні справи України, зокрема в діяльність протестантських громад; безпідставно критикував побудову міжконфесійного діалогу та мирне співіснування конфесій в Україні; публічно викривлював факти визвольної боротьби нашого народу в різні історичні періоди.

Діяльність Ряховського С. В. серед іншого спрямована на поширення недовіри до свідчень українських християн;

замовчування проблем всередині його власної країни; перетворення частини російських християн на адептів людоненависницької ідеології з небіблійними цінностями. Разом із колегами по «релігійному цеху» Ряховський С. В. схвалює безпідставний і неспровокований напад РФ на Україну під кричущо безбожним приводом денацифікації, цинічно називаючи це «любов'ю до ближнього».

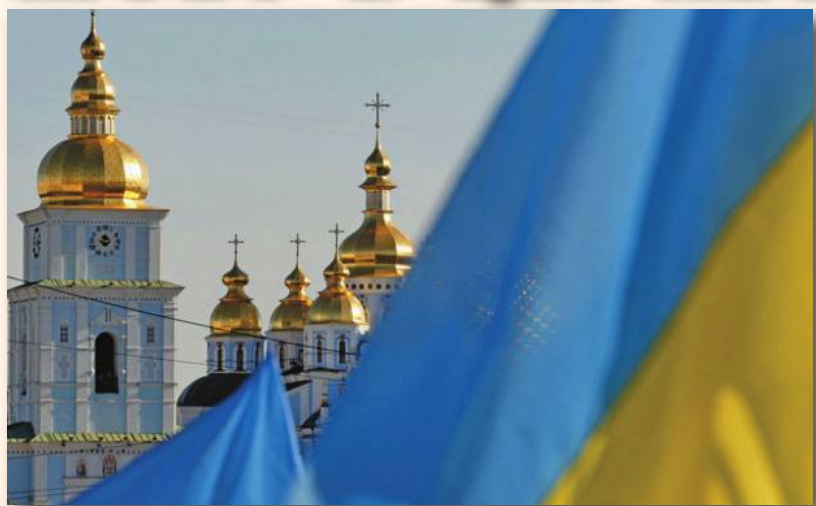
Зі смутком визнаємо, що тривала деструктивна діяльність очільника РОСХВЄП Ряховського С. В. несумісна з біблійним вченням, ганьбить Церкву Христову та викликає крайнє збентеження у всіх розсудливих людей. Його недавні намагання видати вбивства синів і дочок нашого народу за «певні політичні тенденції» свідчать про чіткий курс на ідеологічне обслуговування кремлівського диктатора.

Ми засуджуємо таку діяльність Ряховського С. В. та просимо не асоціювати його з християнами віри євангельської. Молімося, щоби Всевишній Бог допоміг йому побачити правдиву картину.

Водночас з огляду на посилення в самій Російській Федерації утисків християн віри євангельської та зростання переслідувань за релігійною ознакою на окупованих територіях України продовжуємо молитися про Божий захист для братів та сестер і сповнення їх силою Святого Духа для протистояння нападкам диявола.

Комітет УЦХВЄ.
07.07.2022

ПРО УКРАЇНСЬКУ МОВУ В ЦЕРКВІ



Вавилонська вежа здулася, бо поява мов не дозволила збудувати імперію. Це був Божий суд над божевільними задумами людей. Так само й сьогодні російська імперія не зможе існувати без єдиної мови. Тому знайте, що, переходячи на українську, ви протистоятиме імперії.

День П'ятидесятниці не приносить у світ небесну уніфікацію, а освячує й узаконює розмаїття. Коли церкви в Україні переходять на українську, у цьому є щось небесне, правильне, добре. Боязнь же націоналізму – це наслідок імперської пропаганди, яка бачить для себе смертельну

загрозу в інших мовах.

Проповідуючи в наших церквах російською, ми не спасаємо росіян, а русифікуємо самих себе, служачи тим самим утвердженню імперії. Хто бажає місіонерити росіян, може, як Павло, податися в місіонерську подорож на росію. Це навіть похвально. Але справедливіше й мудріше у своїй країні служити своєму народові його мовою. Це принцип втілення.

Нещодавно був у зібранні маленької громади. Головуючий у зібранні закликав усіх докладати зусиль і вчитись ділитися свідченнями й висловлюватись українською. Без тиску й примусу. З розумною мотивацією.

Так церква стає місцем де виховуються люди, які змінюються, виходять із зони комфорту й жертвовно контекстуалізуються. Чудовий приклад свідомої громади!

Себастьян Тегза.



ПРО НЕПРОТИВЛЕННЯ ЗЛУ

Чим далі людина від небезпек війни, особливо перебуваючи в країні з сильною економікою, армією, ядерною зброєю, тим голосніше звучить її заклик про непротивлення злу... На питання про те, чи зможе він/вона сказати своїм дітям та старим батькам: «Я за вас перед злим гвалтівником і російським солдатом не заступлюся, щоб заповідь Христа про непротивлення злу не порушити», не відповідають. Точніше, відповідають: «А треба було раніше від війни тікати»...

У тіжки, частина з них починають писати та коментувати із закликами «не розпалювати ненависть, бо до миру закликав нас Господь любити ворогів і не противитися злу, оскільки проживання наше на Небесах, а боротьба наша виключно проти духів, ну, або «бандерівських нацистів»...

А може, ці люди теж за релігійними «ольжинськими» методичками працюють, знецінюючи земне життя людини, страждання, втрати близьких і дорогих серцю людей, переживання болі та питань? Але чомусь ті з них, хто про це пише чи коментує (як правило, намагаючись такі заклики «з очей геть»), хіба що іноді не зауважують через «суету»), – живуть або в Росії, або в країнах НАТО... І я не зауважую в них того самого духовного прагнення, пристрасті самим виконати інше місце Писання: «Хто затикає вухо своє від крику бідного, той і сам волатиме, і не буде почутий» (Пр. 21:13).

Розмова про справжній мир, «шалом», можлива з ними лише на підставі умов прийняття пропагандистської матриці міфічного «руського міра», яка в різних варіаціях вразила мислення багатьох віруючих людей у церковних колах, у західних емігрантських зокрема. Здатності назвати зло – злом, безбожність – безбожністю, насильство – насильством не стало. Але заклик не противитися злomu, або «руському міру» і путіну, і пробачити чи забути те, що позаду, простягаючись нібито вперед, до міфічної самобутньої російської месіанської духовності, звучить різними варіаціями, як, наприклад,

головна тема в чотиричастинній 45-й симфонії. Слухайте. Або 40-ву симфонію Моцарта. Або саундтрек до «Списку Шіндлера». Щоб краще зрозуміти, що таке «варіації на тему», як приклад. Нагадаю, що ці твори нічого спільного з міфічною самобутньою російською духовністю не мають.

Якщо не чинити опір злomu, то навіщо вам тікати в країну, де сильна армія і є ядерна зброя? Ви, які закликаєте в умовах війни не чинити опір злу, зможете не їхати, не евакуюватися, а сказати своїм дітям і старим батькам: «Ми залишаємося підставляти праву і ліву щоку, ми нікуди не їдемо; якщо з вами щось трапиться, на мене, свого тата, чоловіка, сина, не сподівайтесь; я не буду чинити опір злomu, захищаючи вас від зла, щоб не порушити заповіді Христової! Самі покладіться на Господа, і якщо в Його волі, помирайте від насильства!»...

Не знаю, як ви, але я не чув свідчень від людей, які так голосно з безпечної відстані закликають пробачити, не противитися злу і воювати проти духів, а не російської армії, змиритися перед путіном, щоб царя російського вшанувати, – що ось ми залишилися і вчинили саме так, вельми й широко по-біблійному: нехай нас грабують, гвалтують, катують, ми не противимось, ми просимо ще так вчинити з нами, «підставляємо щоку», навіть і не думаємо просити Господа про відплату за своїх роздертих і похованих на горі дітей, і їхати не будемо, щоб Господь не розцінив це як опір злу.

Дикість? Однозначно. Спотворення

евангельських принципів Царства Божого. «Не противтеся злomu» – це окрема тема. Але таке буквально застосування цього тексту в умовах війни не має нічого спільного з послухом Христові. І цей імператив із буквальністським застосуванням в умовах війни Росії проти України не є герменевтичним ключем до життя християнина. І тим більше в житті людей, які закликають українців його застосувати, але перебувають на безпечній відстані, перекручуючи слова і вчення Христа вирваною з Нагірної проповіді фразою, спостерігаючи війну лише в новинах, не зустрівшись віч-на-віч із жахами та наслідками війни.

Закликають жертву агресії до непротивлення. Але їхня мова, вибачте, настільки опухла від самобутньої духовності, що не здатна закликати агресора зупинити війну, забрати війська. На це такі тлумачі мають інший ключ: «На все воля Божа! Хто сказав, що буває те, чому Господь не звелів бути?»... Ну і, як правило, ні-ні та й прослизне в їх промові в якійсь формі легке невдоволення: «Таку країну...»

Я з деякою частотою жаху дивлюся вперед, на якийсь час після закінчення війни, коли ці духовні «Тенардье» («Знедолені») будуть рватися очолювати різні місії та комісії з примирення, прощення. Але не на підставі діалогу, пошуку істини, справжнього глибокого порозуміння, зміни мислення, прийняття, виправлення, а на підставі імперативів та духовних безпеліційних маніпуляцій: пробачити, забути, змиритися, не шукати винних, страждати мовчки, і не надумайте звернутися за психологічною допомогою, інакше втратите свою душу і спасіння...

Кому це все пишу? Насамперед собі... Це тріски моїх роздумів, пошуків відповіді... Завжди можна пройти повз, я не ображаюся...

Тарас Дятлик.

ПОКАЯННЯ ПОЛІТИКІВ



У 1990 році світ спостерігав за драмою прощення, розіграною на сцені світової політики. Після того, як Східна Німеччина обрала парламент на своїх перших вільних виборах, представники партій зібралися, щоб прийняти владу. Комуністичний блок з кожним днем зазнавав усе нових змін, Західна Німеччина пропонувала радикальний крок возз'єднання, і новому парламенту належало розглянути масу важливих питань державного рівня. Проте як свій перший офіційний акт вони вирішили проголосувати за екстраординарну заяву, сформульовану швидше мовою богослов'я, ніж політики:

«Ми, перші вільно обрані парламентарі НДР... від імені громадян цієї країни визнаємо відповідальність за приниження, вигнання і вбивство єврейських чоловіків, жінок і дітей. Нам прикро і соромно, і ми визнаємо цей тягар історії Німеччини. В епоху націонал-соціалізму люди світу зазнали незмірних страждань. Ми просимо всіх євреїв світу простити нам. Ми просимо народ Ізраїлю простити нам за лицемірство і ворожість офіційних осіб Східної Німеччини стосовно Ізраїлю, а також – за переслідування і приниження єврейських громадян у нашій країні після 1945 року.»

Парламент Східної Німеччини прийняв цю заяву одностайно. Депутати, звівшись на ноги, влаштували довгу овацію, а потім хвилиною

мовчання ушанували пам'ять євреїв, загиблих під час голокосту.

Який же був результат такого вчинку парламентарів? Ясно, він не повернув до життя убитих євреїв і не анулював жахливих злочинів нацизму. Ні. Проте він допоміг ослабити мертву хватку провини, що душила жителів Східної Німеччини протягом майже півстоліття. П'ятдесят років уряд наполегливо заперечував будь-яку потребу в прощенні.

Зі свого боку, Західна Німеччина вже офіційно покалася у своїх злочинах. Крім того, як компенсацію євреям вона виплатила 60 мільярдів доларів. Той факт, що між Німеччиною і Ізраїлем взагалі існують якісь стосунки, є приголомшливою демонстрацією транснаціонального прощення. Благодать має власну силу – навіть у міжнародній політиці.

МОЛИТОВНИЙ ЩИТ ЗАСТУПНИКІВ УКРАЇНИ

Дякуймо Богові за те, що з кожним днем наближається наша перемога. І в цьому процесі наша країна зміцнюється, об'єднується і очищується.

Бог береже Україну! Над Хмельницькою областю ППО збила три крилаті ракети «Калібр», випущені з акваторії Чорного моря. Повторна спроба ворогів штурмувати територію Вуглегірської ТЕС була безуспішною і з втратами.

ЗСУ знищили батарею ЗРК С-300 на Херсонщині. США із союзниками передадуть Україні до 30 HIMARS.

Проте загрози залишаються. Окупанти обстрілюють ракетами спальні райони Миколаєва. Обстрілюють Донецьчину: руйнують школи, пошкоджують будинки.

В окупованому Херсоні загарбники змушують підприємців отримувати російські паспорти. Росія хоче депортувати тих жителів Мелітополя, які не підуть на псевдореферендум.

У Запорізькій області через ворожі обстріли зайнялося поле пшениці.

Росіяни проводять зачистки серед цивільних на Херсонщині. Постійні фільтраційні заходи пов'язані з тим, що рух опору там не припиняється.

Тому продовжуємо молитися.

• Молимося, щоб Господь піднімав у Церкві заступників – вірних, відданих Богові, готових жертвувати своїм часом, своїми інтересами заради того, що до вподоби Богові, заради того, щоб стати у вилomі за цю країну.

• Молимося про нашу країну. Як Божі пророки, проголошуємо слова життя, відновлення, воскресіння для України. Називаємо її житницею для багатьох народів – і фізичною,



Молимося за кожного солдата: Чийогось батька, сина, брата. Хай береже молитва їх єдина. Над ними Бог! За ними - Україна.

і духовною. • Просимо у Всемогутнього про недопущення захоплення нових територій. Покладаємося на Бога, який іде попереду, Він є Могутнім Воїном. «Одні колесницями хваляться, а інші кінями, а ми будем хвалитись Ім'ям Господа, нашого Бога» (Пс. 19:8).

• Молимося про розблокування українських портів та експорт зерна. Про дотримання росією досягнутих домовленостей (адміністрація морських портів України повідомляла про початок формування у трьох українських портах зернових караванів).

• У цей воєнний період жнив тримаємо в наших молитвах українських аграріїв. Нехай Господь береже кожну людину, яка виходить в поле для збору врожаю. Нехай допоможе зібрати й мудро зберегти зернові, щоб було чим годувати людей.

• Молимося про регіональних керівників. Нехай Господь дає цим людям ухвалювати мудрі рішення – на добро, а не на зло. Нехай викривається все таємне, нехай будуть зруйновані плани нечестивих людей, які шукають свого.

• Продовжуємо молитися за наших воїнів, про їхній захист та спасіння. Нехай кожне серце буде відкрите для Христа.

• Пам'ятаємо, що наша основна боротьба не проти крові й плоті, тож виступаємо проти духів, які стоять за кремлівськими лідерами. Молимося про Церкву в Росії, щоб вона зайняла духовну позицію і була сіллю і світлом.

«Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання знаєсте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Ів. 16:33).

З нами Бог! Молимося, боримося – і переможемо!

ПРОВІДНИКИ БОЖОЇ БЛАГОДАТІ

Не хочете зазнати краху в житті? Не хочете, так би мовити, залишитися біля «розбитого корита»? Тоді не надійтесь на себе, свої сили, близьких і друзів, гроші, корисні зв'язки, на можновладців, на державу, на різноманітні міжнародні фонди та інституції. І на Церкву, до речі, надіятися теж не варто. А на кого надіятися? Лише на Бога Живого.

Проте і в надії на Бога є чимало «підводних каменів», через які багато людей зневірюються. Що це за «камені»? Насправді їх не треба довго шукати, основний «камінь», об який раз-по-раз розбивається ваше сподівання на Бога, ви можете без жодних труднощів побачити у власному відображенні в дзеркалі. Бо як би ми не намагалися покладатися на Бога, все одно насамперед будемо надіятися на власні сили, сподіватися, що цього разу зможемо без Божої допомоги якось «проскочити».

І «проскакуємо», і справляємося своїми силами (принаймні так вважаємо), не залучаючи на допомогу Бога (знову ж таки, так вважаємо), доки не зазнаємо чергової поразки, болючого падіння чи ще якогось негаразду в житті.

Так вже повелозя з першого гріхопадіння, що доки людина не зазнає низки негараздів, поразок і падінь, вона не звернеться за допомогою до Господа. Звичайно, вона може просити Бога про допомогу і без цього болючого досвіду, проте доки вона не здобуде цей досвід, її стосунки з Богом матимуть зовсім інший характер, ніж

тоді, коли людина на власному досвіді пересвідчується в істинності біблійних слів: «І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надія, а надія не засоромить, бо любов Божа вилася в наш серця Святим Духом, даним нам» (Рим. 5:3-5).

Отже, по-справжньому надіятися на Бога важко, деколи може здаватися, що неможливо, але так лише на перший погляд, адже «вірний Бог, який не попустить, щоб ви випробувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її» (1 Кор. 10:13), і саме за гранню цього «неможливого» з'являється надія на Бога.

Так, це важко, це вкрай болісно, але саме таким чином ми вчимося по-справжньому довіряти Богові і не покладатися на власні сили чи інших людей.

Але хіба така надія відкидає допомогу інших людей? Звісно ні! Просто ми сприйматимемо цю допомогу не як жест доброї волі, не як обов'язок людей

стосовно нашої персони (а так прийнятно думати про себе), а як Боже піклування, яке люблячий Господь подає через тих, хто поруч. І так само Він опікується через наші руки іншими людьми – за умови, що ми погоджуємося допомагати близьким і ближнім.

Як вам такий погляд на світ? Хіба це не чудово, що в будь-якому доброму жесті інших людей, у будь-якій, навіть найдрібнішій допомозі ми будемо бачити блягу руку Божу?

А хіба не ще чудовіше, коли ми самі станемо тим джерелом, через яке Господь допомагатиме людям, коли ми станемо провідниками Божої благодаті, як Він заповідав у Своїй Нагірній проповіді: «Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на вершині гори. І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:14-16).



Бережи, Боже, Україну та її захисників!



ДОКАЗИ НА КОРИСТЬ ХРИСТІАНСТВА

Відомого філософа-атеїста Бертрана Рассела якось запитали, що він сказав би, якби в Судний день Бог запитав: «Чому ти не вірив у Мене?». Рассел відповів: «Я би сказав: мало доказів, Боже! Мало доказів!».

Читаючи лекції студентам, я об'їздив усю Північну Америку та Європу. Мій досвід показує, що більшість невірних викладачів в університетах міркують приблизно так само: мало доказів! І насаджують це своїм студентам. Але що маєтсья на увазі під «мало доказів»? Мало для чого?



Мало для того, щоб переконати атеїста прийняти християнство? Ма-буть, багато хто так і розуміє це твердження. Більшості людей байдуже до духовності, вони надто зайняті іншими справами чи просто не замислюються над питаннями віри. Деякі в духовному пошуку створюють собі кумирів і називають їх богами – скажімо, у сектах «Нью Ейдж». Неможливо змусити всіх цих людей раптом зацікавитись доказами на підтримку християнства. А тому більшість людей не обізнані з цими доказами. Особливо університетські викладачі.

«Мильні бульбашки»

Одним із найцікавіших аспектів моєї роботи є університетські дебати. Зазвичай мене запрошують посперечатися з якимось викладачем, який особливо неприязно ставиться до студентів-християн, і ми проводимо публічну дискусію, наприклад, на тему «Чи є Бог?» або «Християнство проти гуманізму!». Більшість цих діячів, які так жваво ведуть словесні баталії з вісімнадцятирічними юнаками та дівчатами, у розмові на рівних виявляються абсолютно безпорадними. Вони навіть не можуть обґрунтувати власну позицію!

Зазвичай вони починають з того, що довго розмовляють про висновки Юма і Канта двохсотрічної давнини. Коли я спростовую ці аргументи, з'ясовується, що відповіді їм нема чим, і вони або повторюють все спочатку, або починають звертатися не до розуму, а до емоцій. Особливо необізнані вони, коли справа доходить до свідчень на користь Євангелій. Ці «високочолі інтелектуали» виявляються величезними «мільними бульбашками», зовсім не здатними пояснити, чим їм не подобається християнство і за що вони глузують з віруючих студентів.

І не дивно. Ми всі обізнані в якійсь одній галузі знань і слабо розуміємося на інших. Я дещо розбираюся в філософії, але нічого не тямлю в економіці, хімії, сільському господарстві чи підприємстві. Таким чином, можна мати глибокі знання в певній науковій сфері, а уявлення про християнство – на рівні недільної школи. Згадую знайомого професора з університету Південної Кароліни. У галузі квантової фізики йому не було рівних, але про філософію релігії він нічого не знав. Багато атеїстів втратили віру у віці 11-12 років і з того часу не цікавилися релігією. Не дивно, що їхні аргументи проти християнства звучать, як у дванадцятирічних дітей!

Тому коли людина каже «мало доказів», вона, зазвичай, має на увазі: «Ті докази, які є, залишають мене байдужим; вони не здатні змусити мене повірити».

Бог не нав'язується

Звичайно, свідчення на користь християнства нікого не можуть змусити повірити. Але з якого дива вони мають це робити? Пізнання Бога унікальне в тому

сенсі, що воно зумовлене факторами не лише моралі, а й духовності. Духовно сліпа людина може бути чудовим фахівцем у галузі фізики, літератури, історії, соціології і навіть богослов'я. Але така людина не може пізнати Бога. Біблія каже, що пізнати Бога можуть тільки ті, хто шукає Його всім серцем.

Пророк Єремія писав: «І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єр. 29:13). А Ісус навчав: «Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам» (Мт. 7:7).

Бог не нав'язується нам. Він дав свідчення про Себе, яке добре зрозуміле людям зі відкритим серцем, але туманне й непереконливе для тих, чиї серця глухі.

Великий французький математик Блез Паскаль, який навернувся до Христа в тридцять один рік, писав про це так: «Відкрито розкриваючи Себе тим, хто шукає Його всім серцем, і ховаючись від тих, хто всім серцем утікає від Нього, Бог регулює людське знання про Себе – Він дає знаки, видимі для тих, хто шукає Його, і невидимі для байдужих від Нього. Тим, хто хоче бачити, Він дає достатньо світла; тим, хто бачити не хоче, Він дає достатньо п'янки».

Іншими словами, тим, хто має очі, щоб бачити, доказів вистачає.

Доказів достатньо

Отже, щоб змусити невірющего повірити, доказів не вистачає. Але чи вистачає їх, щоб обґрунтувати віру для віруючого? Звісно! Традиційні аргументи на користь існування Бога та на захист християнства не розраховані на те, щоб когось переконувати, але вони є цілком вагомими для того, щоб показати розумність християнської віри.

Стосовно існування Бога у другій половині XX століття американська філософія зазнала революції в буквальному значенні цього слова. У 40-50-ті роки се-



ред філософів було поширене переконання, що розмови про Бога – безглузда абракадабра. У словах: «Бог любить тебе, і Він створив тебе, щоб ти пізнав Його» не більше сенсу, ніж у королівському: «Варкалось. Холякко шорькі штрикають по наві»; те й інше – повна нісенітниця! Свого апогею ці настрої досягли в Америці в середині 60-х, в епоху модної тоді теорії про смерть Бога. 8 квітня 1966 року журнал Time вийшов із яскравим, червоним на чорному, заголовком:

«Бог помер?». Але доки богослови писали некролог Богу, піросло нове покоління філософів, яке виявило, що Бог живий. Всього через кілька років журнал Time знову вийшов зі схожою обкладинкою, але цього разу вогняно-червоні літери на чорному тлі говорили: «Бог повертається до життя?». Ось як «богослови-патологоанатоми» сприйняли нові настрої!

У 70-ті роки інтерес до філософії релігії продовжував зростати, і в 1980 році у газеті Time запропонували статтю «Нове слідство у справі Бога». У ній йшлося про течію в сучасній філософії, яка воскресила традиційні аргументи на користь існування Бога.

Автор статті дивувався: «У мисленні сталася непомітна революція, яку ще двадцять років тому навряд чи хтось міг передбачити: Бог повертається! І, що особливо цікаво, ця зміна не торкнулася богословів чи рядових віруючих, а зачепила інтелектуальну еліту – академічні кола, вчених, філософів – всіх, хто так довго відмовляв визнати Всемогутнього темою для плідного діалогу».

У статті наводилася думка відомого американського філософа Родріка Чісхольма: «Найяскравіші філософи минулого покоління були атеїстами, і саме тому атеїзм тоді користувався такою популярністю; у наші дні справа інша, оскільки серед видатних філософів дуже багато віруючих, які використовують на захист своїх переконань весь свій інтелектуальний потенціал».

Сьогодні багато впливових філософів Америки в найкращих університетах вважають себе християнами. Серед них – Роберт Адамс у Єльському університеті, Вільям Елстон у Сиракузах, Джордж Мавродес у Мічиганському університеті, Алвін Плантінга (у Нотр-Дамі), Елеонора Стамп у університеті Сент-Луїса, Даллас в університеті Південної Каліфорнії... Цей список можна продовжувати і продовжувати. Та ідея, що християни – легковірні простаки, недоумки та невдахи, корениться у невігластві і має бути рішуче перекреслена раз і назавжди.

Сьогодні маємо достатню кількість доказів на користь того, що всесвіт мав початок. Світські вчені кажуть, що всесвіт виник у результаті «Великого вибуху», який дав початок не тільки речовині та енергії, а й фізичному простору та часу як такому. Але як міг всесвіт виникнути з нічого? Це питання філософії, а не науки. Щось не може виникнути з нічого. Філософ-атеїст Кай Ніельсен (висловив цю тезу так: «Уявіть собі, що до вас раптово долинає звук вибуху... і ви запитуете мене: «Що це вибухнуло?», а я вам відповідаю: «Нічого, просто вибухнуло і все». Ви обуритеся і визнаєте мою відповідь вкрай нечемною».

Логічно, що в нього має бути причина. Виходячи з самої природи цієї події, причина її має бути нічим не обумовленою (тобто причина має сама бути без причини), нематеріальною, незмінною, позачасовою та неймовірно потужною.

Більш того: наш всесвіт ідеально підходить для появи в ньому розумного життя, а це означає, що він виник у результаті розумного задуму. За останні

Деякі атеїсти намагаються обійти цей висновок. Вони заявляють, що нам не слід дивуватися дивовижної точності устрою світу, оскільки якби цей пристрій не був таким точним, нас би просто не було, і нікому було б дивуватися цьому факту. Якщо ми існуємо, то світ має бути ідеально влаштований.

Хибність цього підходу можна продемонструвати на прикладі. Уявіть собі, що ви за кордоном заарештовані через сфабриковане звинувачення у наркотовітві. Ви засуджені до розстрілу, і вирок повинні виконувати сто снайперів. Звучать команди: «Готуйся. Цілься. Вогонь!». Ви чуєте оглушливий залп – о диво, ви живі! Жодна зі ста куль не потрапила в ціль! І що ж, хіба ви скажете: «Не дивно, що всі сто промахнулися. Адже якби вони не схибили, мене б тут не було. Але я існую, і тому вони не могли не схибити»? Ні, ви цілком справедливо підсумуєте, що всі вони промахнулися навмисно, що хтось змусив їх промахнутися, що у всієї цієї події є якась прихована причина. Тому єдиний логічний висновок – всесвіт з'явився внаслідок розумного задуму, а не випадкових процесів.

Вірити – розумно

У наші дні Ісус опинився в епіцентрі запеклих суперечок. Радикально налаштовані вчені так званого «Семинару Ісуса» заявили, що лише 20% слів Ісуса, записаних у Новому Завіті, є Його справжніми висловлюваннями. Але якщо об'єктивно вивчити всі наявні свідчення, перед очима постає дещо інша картина. Сьогодні більшість дослідників Нового Завіту впевнені, що Ісус – реальна історична Особа і Він говорив і діяв від імені Бога; Він проголошував, що в Ньому прийшло Царство Боже, і на знак цього Він творив чудеса і виганяв бісів.

Німецький богослов Горст Георг Пельман писав про це так: «Сьогодні практично всі сходяться на думці... що Ісус прийшов у світ із небаченою владою, стверджуючи, що Він від Особи Бога говорить з нами і несе нам спасіння. Стосовно Ісуса людина може мати лише два шляхи: або повірити, що в Ньому ми зустрічаємося з Богом, або розп'яти Його як богохульника. Tertium non datur. [Третього не дано]».

Але це ще не все. У нас є головне підтвердження сміливих заяв Ісуса про Себе – Його Воскресіння з мертвих. З цього приводу погляди наукової спільноти також зазнали за останні півстоліття серйозних змін. У 30-40-х роках XX століття такі євангельські розповіді, як, наприклад, розповідь про порожню гробницю Ісуса, вважалися легендами, що підірвали довіру до християнства. Подібним чином з'явлення Живого Ісуса після Його смерті називали галюцинаціями, породженими апостольською вірою в Нього. Скептицизм щодо Воскресіння Христового досяг свого піку в 1960-ті роки, а потім швидко пішов на спад. Сьогодні його прояви можна зустріти тільки в ліберальних

групах, що доживають свій вік, на штаті «Семинару Ісуса». Більшість дослідників сходяться у цьому, що:

- після розп'яття Ісус був похований у гробниці, що належала Йосипу Ариматейському;
- у неділю вранці жінки-послідниці Ісуса виявили, що Його гробниця порожня;
- різні люди поодиноч та цілими групами, за різних обставин неодноразово бачили Ісуса живим після Його смерті;
- апостоли були переконані у Воскресінні Христа не тому, що сліпо вірили в Нього чи видавали бажане за дійсне; навпаки, їхня віра була наслідком того, що вони переконалися у Його Воскресінні.

Як пояснити факти

Коли справа доходить до пояснення, скептики незмінно заходять у глухий кут. Кілька років тому я брав участь у диспуті про Воскресіння з професором Каліфорнійського університету в Ірвайні, який свого часу захистив докторську дисертацію зі свідчень Воскресіння Ісуса. Він не заперечував, що Ісус був похований з належними почестями, що гробниця Його вранці порожня, що після Його смерті різні люди бачили Його живим, і саме на цьому було засновано апостольську



віру. Він знайшов обхідний шлях і висунув нову теорію: нібито Ісус мав невідомого брата-близнюка, розлученого з Ним у дитинстві, і під час розп'яття цей брат з'явився в Єрусалимі і викрав тіло Ісуса; він же показувався і апостолам, щоб ті думали, ніби Ісус воскрес із мертвих.

Не буду детально розповідати, як я спростував цю теорію; просто цей приклад дозволяє зрозуміти, до яких неймовірних фантазій доводиться вдаватися тим, хто намагається заперечувати Воскресіння. Справді, Воскресіння Ісуса – свідчення надзвичайно важливе. Пінхас Лапід, єврейський богослов зі світовим ім'ям, навернувся до християнства саме на підставі свідчення про те, що Бог Ізраїлю воскресив Ісуса з мертвих.

Тому цілком очевидно: у християн є всі підстави вірити в Христа, Який воскрес із мертвих і тим довів, що Він Той, Ким Себе називав.

Так, ці докази не переконують того, чие серце глухе; але тому, хто дивиться на християнство без упереджень і з відкритим серцем, доказів для обґрунтування віри цілком достатньо.

Але все це не означає, що для навернення в християнство необхідно оцінити та зважити наявні докази. Бог не пропонує нам гадати, існує Він чи ні. Він Сам запрошує нас до Себе і веде за Собою.

Ісус сказав: «Ніхто бо не може до Мене прийти, коли Отець, Який Мене послав, не притягне його» (Ів. 6:44). «І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну» (Ів. 12:32).

Бог Сам шукає нас; і від нас залежить, відкриємо ми серця Його любові і прощень чи озлобимося і відкинемо Його благодать.

Я вже говорив про те, що Паскаль у тридцять один рік знайшов Бога в Ісусі Христі. Це повністю змінило його життя. Після смерті Паскаля був виявлений зашитий в його одяг аркуш паперу – нагадування, яке його супроводжувало: «Ніч, з 10:30 до 12:30. ВОГОНЬ. Бог Авраама, Бог Ісака, Бог Якова – не філософів і не книжників. Безперечність, відчуття, радість, спокій. Бог Ісуса Христа... Ісус Христос... Нехай я ніколи не буду розлучений із Ним».

Аргументи, докази – усе це лише підмога. Але, як і Паскаль, ми всі маємо справу не з аргументами, а з Самим Богом.

Вільям Лейн Крейг



НАВІЩО НАМ АПОЛОГЕТИКА ПІД ЧАС ВІЙНИ?

Сьогодні багато українців переживають важкі часи. Війна збирає тисячі життів, руйнує тисячі доль, багато хто втрапив свої близьких і все майно, величезна кількість людей була змушена залишити країну.

У такий період здається, що все минуле втрачає свою цінність та вагомість – наші хобі, повсякденні справи, освіта, зокрема й апологетика. Який сенс вчитися чи пізнавати щось нове, якщо, найімовірніше, не вдасться дійти до кінця? Та й чи взагалі є моральне право говорити про апологетику, коли вмирають люди?

Такі питання постали переді мною, оскільки моє покликання – розвивати апологетику. Ось певні роздуми щодо цього.

Апологетика може бути застосована в різні часи, включаючи часи війни. Апологетика – це не просто хобі на дозвіллі, це дисципліна, яка присвячена раціональному осмисленню глибинних питань світобудови. І нині як ніколи раніше ми потребуємо осмислення подій, що відбуваються, – проблеми зла і несправедливості у світі; мовчання Бога, коли здається, що Він мовчить; ролі християнина в усьому цьому, і чи можна якось побачити і показати доброту Бога у світлі того, що сталося.

Усе це непрості питання, і самих лише емоцій для відповіді на них недостатньо. Апологетика допомагає залишатися при здоровому глузді, навіть коли вже практично не залишилося сил. Я переконаний, що саме нині ми гостро потребуємо апологетики – здатності розсудливо донести Євангеліє до тих, хто страждає; уміння продовжувати бути вірним Христу, навіть коли всі наші плани були зруйновані. Як усе це зробити без належного осмислення нашої віри?

Клайв Льюїс сказав: «Війна не створює принципово нового стану речей: вона лише посилює те становище, в якому людина перебуває

постійно настільки, що ми вже не в змозі його ігнорувати». Небезпека і тривога загострюють наші почуття, коли ви розумієте, що ось-ось може померти, усі ваші досягнення, переконання та цінності можуть втратити для вас будь-який сенс. Навіщо це все було потрібне?

Однак якщо розважливо глянути на ситуацію, то ми побачимо, що можливість померти стоїть перед нами щодня – ми можемо померти від тисячі різних речей. І якщо смерть якось чиним знецінює наші справи та цінності, то вони не мають сенсу взагалі ніколи, а не лише під час війни.

У світі до самого пришествя Христа відбуватимуться жахливі речі, війни, пандемії, епідемії, терористичні акти, але це не є підставою для того, щоб перестати розвиватися. Навіть на фронті нам слід вчитися думати мудро, отримувати задоволення правильно і з розумом та діяти продумано.

Апологетика вказує нам напрямком до справжнього світогляду. Повернімося до Клайва Льюїса. Величезна кількість зла була головною перешкодою на шляху до прийняття Христа. Однак ретельно обдумавши цю

проблему, він дійшов висновку: «Мій аргумент проти існування Бога зводився до того, що всесвіт здавався мені надто жорстоким і несправедливим. Однак як спала мені на думку сама ідея справедливості та несправедливості? Людина не стане називати лінію кривою, якщо не матиме уявлення про пряму лінію. З чим порівнював я всесвіт, коли називав його несправедливим?».

Іншими словами, він зрозумів, що його атеїстичний світогляд був не в змозі пояснити, чому зло взагалі є проблемою.

А згадаймо для прикладу слова Крістофера Гітченса, одного з найвідоміших атеїстів. Коли йому діагностували смертельну форму раку, він написав: «На безглуздо запитання: «А чому я?» світобудова ледь турбує себе відповіддю: «А чому б і ні?». Суть його слів полягає в тому, що світобудова байдуха до страждань – усе це не більше, ніж воля випадку.

Але чи може хтось вірити в це, спостерігаючи за жахіттями війни? За болісною смертю дітей та дорослих, за руйнацією всього того, що вважається недоторканим? Гадаю, що ні. Інші світогляди не краще виконують це завдання. І лише християнство продовжує бути там, де інші вже канули в небуття. Тільки Христос зійшов на те місце, куди інші тільки дивилися з висоти.

Англійський пастор і поет Едвард Шилітто написав:

Всі боги були сильні, а Ти був слабким;

Вони летіли, але Ти до трону йшов насилу;

Втім, біль наш тільки Ти пройшов і зрозумів:

Немає ран на них – лише на Тобі, Божий Сину.

Михайло Абакумов.

ЯК ДОНЕСТИ ДІТЯМ ІСТИНУ ПРО БОЖУ ЛЮБОВ І СПАСІННЯ



«Час діяти» – під таким девізом пройшли дитячі майданчики в Солоному та в селі Надіївка, що на Дніпропетровщині.

Кожного дня програма дуже була насичена: діти мали змогу гратися на батуті, брати участь у різних гуртках та естафеті, співати, ласувати смаколиками. А найголовніше – почерпнути цінну науку, слухаючи біблійний урок.

Команда з Солонянської церкви «Благодать» доклала максимум зусиль, щоб усе в програмі майданчика вдалося якнайкраще.

«Наша ціль – донести дітям істину про Божу любов і спасіння для людей», – говорить пастор Солонянської церкви Володимир Герасимчук.

Це вже друга серія майданчиків для дітей із цих сіл протягом літа. Завдяки захопленню відгукам дітей, цього разу на захід прийшло ще більше маленьких відвідувачів.

Михайло Кулакевич.

ЧИ ГРІХ ЗАХИЩАТИСЯ?

Чи може віруюча людина захищатися? Чи дозволяє віра захищати свій народ? Хтось мені написав у коментарях: «Дядьку, хіба ти не знаєш, що Ісус Христос ніколи не захищався? Він і Його апостоли у своєму житті приймали від Бога все, як є, і раділи цьому. А ти, бачте, вирішив «захищатися».

Такі реакції непоодинокі. Та й ідея цього звернення зрозуміла: змиритися з агресією, здайтеся росіянам без бою, не моліться Богові за своїх солдатів, не просіть захисту, відмовтеся від спротиву – і все буде добре...

Такі коментарі я читав із самого початку, ще з першого свого відео, коли йшов копати окопи. Ми їх чуємо упродовж всіх місяців війни. І такі «поради» дають віруючі, які, як не дивно, перебувають поза Україною.

Спробуємо розібратися, чи дійсно це правда – що Христос і Його апостоли ніколи нічого не робили для власного захисту. Чи правда, що Ісус усе в житті приймав смиренно й без нарікань. Проаналізуємо хоча б кілька біблійних історій та спробуємо зрозуміти, що ж насправді там відбувалося.

Отож – Єрусалимський храм. Його окупували безсовісні мінняїли і продавці, які спекулювали, обманювали, влаштували базар на святому місці. Картина дуже знайома – саме такий безлад влаштувають росіяни на тимчасово окупованих територіях. Ускіди «гадять», усе псують, усе нищать. І ось Ісус Христос, лагідний і смиренний Агнець, який без нарікань терпить усі знущання, а також окупацію, ні слова не сказав цим беззаконникам. Хіба так насправді вчинив Христос? Зовсім ні.

Ось як євангеліст Іван описує ці події: «І, зробивши бича з мотузків, Він вигнав із храму всіх, вівці й воли, а міняльникам гроші розсипав, і поперевертав їм столи. І сказав продавцям голубів: Заберіть оце звідси, і не робіть із дому Отця Мого дому торгового!» (Ів. 2:15-16).

Якось не схоже це на Ісуса. Ісус зробив «бича з мотузків»! Він готувався

до того, щоб вигнати беззаконників із храму, це не вийшло спонтанно. Якимось не дуже це вписується в образ «лагідного і смиренного Агця». Не зумів Він змиритися з очевидним беззаконням.

Ви скажете: «Ну, це ж був Його дім». А хіба Україна – не наш дім? І ми не маємо права? Христос, виявляється міг, а нам не можна. З чого ви це взяли, якщо Сам Ісус вчить: «Знайте ж це, що коли б знав господар, о котрій то годині підкрадеться злодій, то він пильнував би, і свого б дому не дав підкопати» (Лк. 12:39).

То може чи не може господар українського дому на основі Біблії не допустити, щоб його розграбували російські бандити? І що взагалі означас – «не дав підкопати»? Послухайте, «смиренні коментатори»! Хіба ви не встановлюєте сигналізацію на своїх домах? Хіба не вішаєте замки? Навіщо все це робити, якщо християни зобов'язані приймати все без нарікань, у тому числі й грабунок? Навіщо ви встановлюєте замки й починаєте автомобілі? Та ще й викликаєте поліцію, коли вас грабують. Як багато у вас лицемірства, «смиренні мученики».

Гаразд, якщо приклад із храмом не дуже доречний, згадаємо ще одну історію. Христос тільки розпочав Своє служіння. Після першої ж проповіді в синагозі Його виводять звідти погід ручки: «І всі в синагозі, почувши оце, переповнилися

гнівом. І, вставши, вони Його вигнали за місто, і повели аж до краю гори, на якій їхнє місто було побудоване, щоб скинути додолу Його...» (Лк. 4:28-29).

Здавалося б, ось той момент, коли можна виконати заповідь: «А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, то підстав йому й другу, а хто хоче позивати тебе й забрати сорочку твою, віддай і плаща йому» (Мт. 5:39).

Якось неправильно чинить Христос у цій ситуації, не по-біблійному. Далі написано: «Але Він перейшов серед них, і віддалився» (Лк. 4:30). Не прийняв насильство без нарікань, а з гідністю проминув гонителів і відійшов геть. Звичайно ж, ви скажете: «Це тільки тому, що ще не прийшов Його час. У Гетсиманії ж Він не чинив супротиву». Саме так, я з вами згідний. Тільки звідки вам знати, «богослови з російським духом», що для України сьогодні це Гетсиманія, а не Капернаум? Звідки ви знаєте, що прийшов саме наш час? Тільки тому, що ваш путін так вирішив? Надумав відродити імперію? Але ж його слово – не остання інстанція, це – не Біблія і він – не Бог.

Я не маю наміру з кимсь сперечатися, але залишається очевидним – Христос не завжди був лагідним і смиренным, Він також був строгим. Він захищав і захищався. І дав це право Своім послідовникам, як не дивно це виглядає для когось.

Апостоли також демонстрували це право дуже яскраво. Перший приклад: апостола Павла заарештували за проповідь про Христа. Римські вояки прийшли розібратися, у чім справа, і вирішили катувати Павла. Дуже схоже на те, що роблять росіяни з невинними людьми на тимчасово окупованих територіях.

У Діях це описано так: «То звелів тисяцький у фортецю його відвести, звелів бичуванням його допитати, щоб довідатися, з якої причини вони на нього

вони так кричали» (Дії 22:24). Здавалося б, ось цей момент, ця унікальна можливість – постраждати за Ісуса. Скористайся нею, Павле, це ж така честь! Однак Павло каже дещо інше – виявляється, він не хоче, аби його бичували: «І як його розтягли для ремінних бичів, то Павло сказав сотникам, що стояв: «Хіба бичувати дозволено вам громадянину римського та ще й незасудженого?» (Дії 22:25).

Про що ти, Павле? У тебе є можливість постраждати за Христа, який суд, це ж усе світське, це ж політика! Скажіть, у цій ситуації Павло зневірився? Вчинив по-людськи? Чи скористався законним правом, яке дав йому Бог?

Виявляється, Павло знав, що робити. Коли він дізнався, що кодеї вигадали план, аби вбити його по дорозі, то вжив заходів, щоб цього уникнути. А коли на суді первосвященник наказав бити його по устах, то Павло не підставив другу щоку: «Тоді промовив до нього Павло: Тебе битиме Бог, ти стіно побілена... Ти ж сидиш, щоб судити мене за Законом, наказуєш бити мене проти Закону?» (Дії 23:3). Якийсь не дуже хороший приклад для нас апостол Павло залишив, недуховний якийсь брат. По вуха погруз у політику і відмовляється впокорятися.

Коли після чергового гоніння начальники посадили в тюрму Павла і Силу, а потім вирішили таємно відпустити, апостол відмовляється їх послухати: «А Павло відказав їм: Нас, римлян, незасуджених, різками сікли прилюдно, і до в'язниці всадили, а тепер нас таємно виводять? Але ні! Хай вони самі прийдуть, та й виведуть нас!» (Дії 16: 37).

Якось недуховна реакція, пахне гордістю і політикою. Між іншим, Павло подав до суду на своїх кривдників. Ще тільки цього бракувало. «Бо коли допустився я кривди, або гідне смерті вчинив що, то не відмовляюся смерті. Як нема ж нічого того, у чім вони винуватять мене, то не може ніхто мене видати їм. Відкликаюсь до кесаря!» (Дії 25:11).

Виявляється, що вони захищалися – і Христос, і Павло, та й інші апостоли. То можемо чи не можемо ми брати з них приклад?

Сьогодні росія звинувачує нас у нацизмі, у загрозах своїй території, в існуванні біолабораторій. Це все обман. То чи маємо ми право на захист? Так, я чудово знаю, що Христа врешті розіп'яли. Коли за Ним прийшли напередодні розп'яття, Він сказав: «Як щоденно Я з вами у храмі бував, не піднесли на Мене вил рук. Та це ваша година тепер, і влада темряви» (Лк. 22:53). Тоді Він справді не захищався – коли настала «година влади темряви». Апостол Павло також був страчений – йому відрубали голову.

Я згоден, що бувають ситуації, коли ти не зможеш захищатися чи когось захистити, і їх, на жаль, більшість. Коли російські варвари, озброєні до зубів, на очах у доньки розстрілюють батька, а її гвалтують на очах у матері. Це година влади темряви. Така влада сьогодні в росії, і більшість росіян вона подобається. Виявляється, їм подобається жити у темряві.

Але ми, українці, так не хочемо. Біблія каже віруючим: «А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня. Не належимо ми ночі, ні темряві» (1 Сол. 5:4-5). Саме тому ми користуємося можливістю захищатися, як апостол Павло свого часу.

Біблія – універсальна книга, на її сторінках є вказівка: «Чи покликаний був ти рабом? Не турбуйся про те. Але коли й можеш стати вільним, то використай краще це» (1 Кор. 7:21). То чим краще закликає скористатися апостол Павло? Краще використати можливість стати вільним. Саме тому ми досі захищаємося – бо не хочемо в московське рабство. Ми там уже були, ми знаємо, що це таке. Краще померти, ніж опинитися там. Моліться за Україну, щоб Бог допоміг нам встояти в цій нерівній боротьбі.

Олександр Чмут.

Директор ТрансСвітового радіо.



ВИБРАНІ ЗВІЩАТИ ІСТИНУ

На самому початку Ісусового служіння сталося наступне, за описом євангеліста Луки: «А коли настав день, покликав Він учнів Своїх, і обрав із них Дванадцятьох, яких і апостолами Він назвав: Симона, якого й Петром Він назвав, і Андрія, брата його, Якова й Івана, Пилипа й Варфоломія, Матвія й Тому, Якова Алфієвого й Симона, званого Зилотом, Юду Якового, й Юду Іскаріотського, що й зрадником став» (Лк. 6:13-16). Що це за люди, чому і для чого саме вони були обрані?



За Ісусом йшли натовпи, особливо після того, як побачили Його чудеса. Він відібрав із цих сотень або навіть тисяч лише дванадцять чоловіків, які нічим не виділялися – ні освітою, ні родом занять, ні навіть якоюсь особливою духовною прозорливістю. Євангелісти постійно розповідають, скільки багато вони не розуміли, як часто думали про своє, а не про те, що казав їм Ісус.

Іван, утім, розповідає, як після якоїсь проповіді (до того ж без всяких чудес) народ почав розходитися. Одна річ – милуватися чудесами, а зовсім інша – йти за Учителем у ті дні, коли жодних особливих видовищ і не було. «І сказав Ісус Дванадцятьом: Чи не хочете й ви відійти? Відповідь йому Симон Петро: До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти Христос, Син Бога Живого!» (Ів. 6:67-69).

Можливо, Він помітив у них це прагнення до істини, що готовність бути з нею до кінця. Так, вони були украй далекі від досконалості, один із них (Юда Іскаріотський) і зовсім зрадить Його. Але шанс був даний і йому, значить, ми маємо право

припустити, що цей найголовніший і найстрашніший вибір свого життя він зробив пізніше.

Саме грецьке слово «апостолос» означає «вісник, посланець». Так могли назвати гінця, відправленого із звісткою в інше місто, або навіть посла, якого цар посилав вести переговори від його імені. Таке почесне звання дісталось зовсім простим людям, більшість із них були рибалками з Галилеї! Христос обрав цих людей і відправив на проповідь ще раніше Свого розп'яття і воскресіння, коли, здавалося, вони зовсім не були до цього готові. Вчитися усього їм доводилося під час справи, і тут неминучі були і помилки, і сумніви. Число дванадцять було ще й символічним, воно означало повноту: саме стільки налічувалося «колін», тобто племен в ізраїльському народі.

Коли один із дванадцяти, Юда Іскаріотський, виявився зрадником, апостоли вирішили обрати на місце, що звільнилося, за жеребом ще одну людину з числа учнів «другого ряду» (ним виявився якийсь Матвій); поступово до дванадцяти апостолів додалися й інші, числом

сімдесят. Не всі з них були знайомі з Христом під час Його земного служіння, але їх проповідь і саме життя цілком відповідали тому зразку, який показали перші апостоли.

Взагалі, Писання мало розповідає про більшість апостолів, в основному ми дізнаємося про їх долю з переказів, які, звичайно, не завжди можуть бути точними. Та все ж у Біблії є книга, яка присвячена їм, – це Дії апостолів. Вона розповідає здебільшого про Петра і Павла, хоча згадує й інших апостолів. Але найголовніше – вона показує нам на цих нечисленних прикладах основні принципи апостольської проповіді і самого життя учнів Христових.

Єдине завдання

Проповідь стала відповіддю на Ісусів заклик: «Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь» (цими словами закінчує своє Євангеліє Матвій – 28:19-20) – по суті, це було єдине конкретне завдання, яке Він їм залишив.

Так, але як це зробити? Книга Дій із самого початку наводить інші слова Христові: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). У цих коротких словах викладена вся суть апостольського місіонерства: діяти будуть вони самі, але сила проповіді полягатиме не в їх власних уміньнях або видатних досягненнях, а в Дусі, Якого вони приймуть, і Дух діятиме саме через них. Проповідь почнеться у священному місті, вона буде звернена передусім до своїх (юдеїв), але ними не обмежиться. Спочатку апостоли підуть до сусідніх народів (самарян), а потім доберуться і до країн, про які ще нічого не чули.

Але найголовніші слова – «Моїми ви свідками будете». Суть проповіді полягатиме у свідченні про Христа, і свідченні не лише словесному. Усе їх життя віднині показуватиме людям, що нового приніс у світ Христос і що означає бути Його учнем. Не випадково це слово, «свідок» (грецькою «мартіс») стало згодом означати мученика – того, хто готовий прийняти тяжку смерть, якщо

тільки так зможе явити людям Христа.

Багаж був?

Тоді, близько двох тисяч років тому, апостоли пропонували людям нове вчення, писали історію Церкви з чистого аркуша. Сьогодні так вже не вдається, християнство сприймається як щось давно і добре відоме. До того ж ми сьогодні стали охоронцями величезної історичної та культурної спадщини, вона притягає людей сама по собі, і нерідко виникає бажання говорити саме про неї, а не про Христа. Апостоли подорожували без нічого, без цього багажу... Чи все-таки з багажем? Вони приходили до юдеїв, які чекали приходу Месії – а потім і до еллінів, серед яких ці юдеї жили (судячи з усього, першими тут були не язичники, а прозеліти, які прийняли віру в Єдиного і тому вже були знайомі з релігією Ізраїлю). Апостоли говорили мовою людей того часу, відповідали на їх сумніви і питання, говорили про те, що виконалися їх давні очікування, і тому вони були почуті.

Власне, вони спочатку й не вирушали в жодні місіонерські подорожі. Вони просто збиралися разом: не лише молилися, але і жили єдиною громадою. У день П'ятдесятниці на них зійшов Дух, і всі, хто зібрався з різних країн на свято в Єрусалим, почувли, як апостоли говорять новими і їх рідними мовами. Одні прислухалися і замислилися, інші визнали апостолів п'яними, але в будь-якому разі саме ця подія стала справжнім початком місії. Громада жила справжнім християнським життям, і вона зазнала дії Духа – і це не залишилося поміченим. Тепер потрібно було пояснити людям, що ж такого особливого було в цій громаді.

Чиста шибка

Промова Петра в другому розділі Дій – короткий виклад проповіді, яку апостоли несли своїм побратимам, народові Ізраїлю. Апостол починає із старозавітного пророцтва і показує, що воно збулося тут і зараз. Потім він говорить лише про одне: про Христа.

Дивно, якщо замислитися! Люди були притягнені дивом, вони зацікавилися громадою – і як легко можна було почати їм пояснювати правила поведінки, учити молитвам і т. д. Однак вони, як чиста шибка, не приковували поглядів до себе, але дозволяли побачити Головне.

Проповідь мала величезний успіх: «Отож ті, хто прийняв його слово, охрестилися. І пристало до них того дня душ

тисяч зо три! Вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:41-42). Навернення стало початком їх церковного життя, і в цьому житті апостоли стали для навернених наставниками. Але книга згадує про це мимохідь, не уточнюючи, як саме все це відбувалося. Вона тільки підкреслює, що перші християни жили єдиною громадою, не лише молилися спільно, але і «були вкупі і мали все спільним» (Дії 2:44). Саме цей ідеал згодом запозичать комуністи, відкинувши віру як щось зайве.

Право бути собою

Форми церковного життя для автора книги другорядні: усе це якось влаштується за сприянням Духа, а як саме, не так вже важливо. Не кажучи нічого про богослужіння, влаштування та інші речі, які ми сьогодні вважаємо первинними, автор книги апостол Лука (адже і він був у цій громаді!) розповідає передусім про соціальне служіння: як віруючі продавали своє майно і ділили його між собою, як була організована щоденна роздача їжі незможним. Саме для цього були вперше поставлені диякони – тоді це слово означало, по суті, соціального працівника.

Напевно, якби апостоли просто говорили, їх проповідь не мала б такого успіху. Вони показували дієвий приклад абсолютного іншого життя – і люди хотіли стати частиною такої громади. Не дивно, що духовні і політичні вожді Юдеї побачили в ній виклик власному благополуччю і авторитету.

Спочатку вони намагалися з апостолами домовитися, хай і з позиції сили: гаразд, живіть собі як хочете, тільки про Христа іншим нічого не кажіть. Апостоли відповіли: «Відповідь же Петро та сказав апостоли: Бога повинно слухатися більш, як людей!» (Дії 5:29). Вони не викривали первосвященників, фарисеїв і книжників за їх гріхи, не боролися з ними за владу – вони просто відстоювали право бути собою і нести своє вчення людям, не вдаючись до насильства і безчинства.

Тоді насильство було застосоване до них: ми читаємо про в'язниці і страти, про переслідування, які іноді примушували апостолів розходитися навколишніми містами, але це лише означало, що простір проповіді розширювався. А один із найлютіших гонителів на ім'я Савл сам навернувся в нову віру, прийнявши ім'я Павло.

ЗБРОЯ: ЗА ЧИ ПРОТИ?

Знову, уже вкотре, в Україні почали говорити про легалізацію зброї. Легалізацію, на яку багато людей покладає незмірну кількість своїх надій, сподіваючись із допомогою зброї подолати корупцію, захиститися від злодіїв та грабіжників, помститися «мажорам» і, чого приховувати, – унеможливити надалі російську агресію.

Сподівання ці марні, а така жадана зброя, цілком ймовірно, може завдати неабиякої шкоди тим самим людям, які так сильно сподіваються, що легалізація зброї допоможе вирішити безліч їх проблем.



Унеможливити російську агресію найкраще може зникнення рф з політичної мапи світу, в інших випадках це державне утворення постійно погрожуватиме Україні, а повсюдне насичення українського населення стрілецькою зброєю не зупинить злочинне керівництво рф від його намірів знищити (підкорити) Неньку. Зате зброя стане серйозною небезпечкою для самого населення. Крім того, якщо мова пішла про російську агресію, стрілецька зброя безсила проти бронетехніки, авіації та крилатих ракет.

«Захиститися від злодіїв та грабіжників» – люди, які так вважають, чомусь забувають, що поширення

зброї значно полегшить її придбання потенційним злодіям і грабіжникам. І ми опинимося в умовах Дикого Заходу, де слушність матиме той, хто спритніше користується зброєю...

Хіба цього хочуть прихильники легалізації зброї? І стосовно «мажорів» ситуація теж буде не такою райдужною, я собі малюють в уяві люди: адже часто на місці цього «мажора» можуть виявитися вони самі.

Не вірите? В Україні багато людей, для яких телефон за п'ять тисяч гривень (саме п'ять, а не п'ятдесят) – це реально предмет розкоші, а його власник відразу потрапляє в розряд «мажорів». А з плинном бойових дій таких знедолених людей ставатиме всі більше, і просто заради виживання вони будуть готові на все...

Та й корупцію зброєю теж не можна буде здолати. У Китаї масово страчують корупціонерів. До того ж показово, на стадіонах, але корупція з Китаю нікуди не ділася. І з чого люди взяли, що якщо десь-колись застрелять якогось чиновника за хабара, то решта чиновників перестане їх брати?

Єдиний шлях подолання корупції в Україні – це коли для пересічних громадян стане неприйнятною корупція, коли люди свідомо відмовляться «рішати». Саме тоді і тільки тоді громадяни почнуть обирати на державні посади людей, які не запламували себе

жодними корупційними «схемами», і буде проводитися на постійній основі громадський контроль над чиновниками. У такому разі корупція зійде фактично нанівець, а інакше – це лише марні ілюзії. І легалізація зброї тут ніяк не допоможе.

Ризики реальні

Як ви вважаєте, що зі зброєю будуть робити психічно невірні люди? Та що завгодно. Наприклад, у благополучних США насилля із застосуванням зброї досягло циклопічних масштабів. Із 2013 року, відколи почали вести статистику щодо інцидентів зі зброєю в школах, зафіксували, що такі інциденти відбувалися в середньому 48 (!) разів на рік, тобто практично щотижня. У 2014, 2015 та 2017 роках відбувалося більше зареєстрованих інцидентів зі зброєю в школах США, ніж є тижнів у році. Про це повідомляє міжнародний статистичний портал Statista.

Статистика не включає випадки пронесення зброї до шкіл та доступу до зброї неповнолітніх, якщо зі зброї не було зроблено пострілів. Вона також не включає пострілів поблизу шкіл, навіть якщо стріляли школярі або були жертви серед школярів.

І з чого взяли прихильники легалізації зброї, що наші навчальні заклади омине така сумна доля? А окрім навчальних закладів, є торгово-розважальні центри, банки, магазини та ще багато місць масового зкупчення людей. Хто їх захистить від свавілля божевільних?

І наостанок. Як не дивно, про це теж забувають. У нас більшість людей свідомо не хоче користуватися інструкціями та правилами техніки безпеки. І з чого взяли прихильники легалізації зброї, що ті самі люди почнуть поводитися належним чином із зброєю? Та в нас з таким підходом до зброї від нещасних випадків загине людей більше, ніж від усіх

видів пограбувань. Як мовиться, і війни не треба.

Тому легалізація зброї в країні – небезпечне рішення із край непередбачуваними наслідками. Воно ніяким чином не вирішить наявних проблем, проте створить безліч нових.

Прості та доступні засоби

У світі це звична картина: люди намагаються віднайти простий та доступний засіб для вирішення якщо не всіх, то більшості своїх проблем. От лише цей засіб, зазвичай, цих проблем не вирішує, зате множить нові.

Схожа картина – і з питанням легалізації зброї. Як знайти вихід з цієї непрості ситуації? Вихід є, і він доступний, хоча й не дуже простий, принаймні так може здаватися. Це надія на Бога.

«Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіть мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30), – каже Христос. Саме каже, а не казав, як якась персона давніх часів, тому і Христовим словам незрівнянно більше довіри, бо Він «учора й сьогодні і навіки Той Самий» (Євр. 13:8). Як і Його слово: «Бо всяка плоть як трава, і всяка слава людська як цвіт на траві; як засохне трава, і цвіт її опадде: Слово ж Господнє перебуває повік» (1Петр. 1:24-25).

Багато людей були б не проти довіритися Господньому слову, якби їм не треба було виконувати єдиної Божої умови: покаятися у власних гріхах: «Покайтеся, бо наблизилася Царство Небесне» (Мт. 4:17).

Та замість того люди починають шукати альтернативу, тим самим прирікаючи себе на розчарування, а часом і на чималі страждання, марно надіючись на те, що вже цього разу їм нарешті поталанить.



КОЛИ СЕРЦЯ ТОРКАЄТЬСЯ БОГ...

У середу ввечері в домі молитви хор, як завжди, зібрався на репетицію. У перерві керівник хору сказав: «Серед нас є подружня пара, яка має великі матеріальні труднощі. Я нікого не хочу поставити у незручне становище, тому не назву прізвища. Кожен, хто може допомогти їм грошима, нехай підійде після репетиції до мене».

Хор у нас великий, сто тридцять хористів. Том, наш керівник, час від часу просить допомогти тому чи іншому члену церкви. І ми знаємо, що якщо він просить когось допомогти, то все ретельно зважив. Ми дуже цінуємо те, що він не розповідає подробиці про нужденних і їхні ситуації.

Коли після репетиції ми поклали на місце ноты, моя дружина Сусанна подивилася на мене і сказала:

— Уяви собі, що серед нас є люди, які живуть ще гірше, ніж ми. Скільки грошей у твоєму гаманці?

— Двадцять доларів. Це все, що в нас є. А ти знаєш, що нам пригрозили відключити світло, якщо ми не оплатимо, а на нашому розрахунковому рахунку в банку нічого немає.

— О, — сказала дружина, — якщо в нас немає грошей, щоб оплатити рахунок за світло, то ці двадцять доларів нас не врятують. Ми можемо віддати їх на добру справу.

Я повернувся до кімнати, де ми щойно співали, і побачив там Тома, оточеного членами хору. Хтось давав йому гроші, хтось виписував чек. Я нічого не сказав, просто дав йому ці двадцять доларів і швидко вийшов.

Дорогою додому дружина раділа:

— Хіба не чудово, що ми змогли допомогти цій подружній парі?

Я підтакував, а сам думав про те, як нам розв'язати фінансові проблеми. Справи йшли погано. Три роки тому ми із другом відкрили маленьку фірму і вклали в неї всі наші заощадження. Ми взяли кредити та відмовилися від прибутків, щоб кожен вторгований долар ішов на користь фірмі. Навіть за рік ми не могли похвалитися прибутком. На зарплату дружини ми ледве зводили кінці з кінцями.

Я влаштувався представником великої продовольчої компанії. Робота кипіла, справи пішли непогано, і через одинадцять місяців я зміг взяти в банку кредит і купити на виплату невеликий будинок. Ми встигли заплатити перший внесок, як нас спіткало чергове фінансове лихо — збанкрутувала фірма, в якій я працював. Я не тільки втратив роботу, але й загруз у боргах.

Наступні чотири місяці я не раз пробував виправити наше матеріальне становище, але все марно.

Того вечора, коли Том попросив хористів надати матеріальну допомогу одній сім'ї, ми з дружиною витратили останні заощадження та зробили оголошення про продаж будинку. Наші продовольчі запаси вичерпалися.

Ми більше не могли оплачувати рахунки, що приходили. Не могли допомогти фінансами синові-студенту. Ми вже думали про продаж нашого авто. Ми не бачили жодного виходу і сподівалися лише на Господа.

Наступного дня о десятій ранку задзвонив телефон. То був Том.

— Ти не зміг би сьогодні мені вранці допомогти?

Я затримаю тебе не більше ніж на пів години.

Я погодився.

— Тоді, — відповів він, — приходь, я чекаю на тебе.

Коли я зручність влаштувався в його кабінеті, він глянув на мене через свій письмовий стіл і несподівано запитав:

— Як справи, Чарлі? Як поживає Сусанна?

— Ну, — сказав я, ухиляючись від прямої відповіді, бо подумав, що питання було поставлене просто з ввічливості, — доводиться крутитися.

— Ти знайшов роботу?

— Ні, не знайшов.

Я гарячково роздумував над тим, звідки він міг дізнатися, що я опинився без роботи.

Після того, як мій роботодавець оголосив про банкрутство, ми з Сусанною твердо вирішили: нікому не розповідати про те, що трапилося, і про наше матеріальне становище, за винятком найближчих друзів. Ми просили і їх не розповідати про це іншим. Ми не хотіли, щоб члени нашої церкви турбувалися про нас. Ми все довірили Господу і жили надією, що Він не залишить нас.

У нашої молитовної групи ми попросили лише про те, щоб за нас молилися. Тому ми були впевнені, що нам досі добре вдалося приховати від громади свої матеріальні труднощі.

Я був приголомшений, коли Том почав пояснювати: «Ти і твоя дружина стали для нас останнім часом великим благословенням. Ви показали нам, наскільки сильна ваша віра. Ви для нас і для багатьох, кого ви навіть не знаєте, стали прикладом, живим свідченням. Сьогодні я хочу сказати, що ми вас любимо і молимося за вас».

Я був настільки вражений тим, що Господь таким чином використав наше тяжке становище, що

в мене на очах з'явилися сльози. Том теж був глибоко схвилюваний.

— Чи можеш собі уявити, як я почувався, коли ти дав мені двадцять доларів? Я знав, що ти не підозрюєш, для кого ми збираємо гроші. Крім того, мені було ясно, що для вас і ця сума була нереальна, — продовжував Том.

Потім він взяв зі столу конверт і простягнув його мені:

— Це тобі. Господь все бачить. Вам не треба цю суму повертати назад. Ми впевнені, що справи у вас налагодяться. Ми просто хочемо вам допомогти.

Коли я розкрив конверт, то побачив чек на 1500 доларів. Сльози полилися з моїх очей, і я тільки зміг пролепетати: «Слава Господу!». Вже й не знаю як, але в мене в кишені опинилася чекова книжка. Я швидко сам виписав чек, пояснюючи Тому, що це десята частина того подарунка, який я щойно отримав.

— Але цього зовсім не треба, — запротестував він.

— Ще й як треба, — заперечив я.

Потім ми разом помолілися.

Оплативши рахунок за електрику, я зателефонував дружині: «Слухай, ти ніщо не відгадаєш, для кого ми збирали гроші». Вона не одразу знайшла що відповісти, і я, стримуючи сльози, випалив у трубку: «Ти не повіриш, але гроші були призначені нам!». Тут почала плакати й моя дружина — із вдячності Господу.

Коли ми до кінця дня сплатили всі рахунки, у нас у кишені залишилося ще шість центів.

Чарльз Б.

Уривок із книги «Коли серця торкається Бог». voice.org.ua

УСЕ — НА ДОБРО

«... Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Апостол Іван у своєму посланні пише, що у світі переважають «пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пижа життєва» (1Ів. 2:16). Ось ці пожадливості й панують у ньому. Не встигла людина задовольнитися однією з них, як уже тривожить очі й серце інша. І так далі й далі — спробуй за ними всіма вгнатися. А звідси й невдоволення. Тож для людей цього світу, які не знають Господа, ремствувати, бути невдоволеним — нормальна річ. Бо ті пожадливості не дають їм спокою. Зрештою, людську душу й не можна заспокоїти речами, вона може заспокоїтися тільки в Господі — Він той, хто дає мир (див. Ів. 14:27). Але люди до Господа не спішають. І тому так часто чуємо нарікання на своє життя — усе не так. Загалом про безбожне людство можна сказати словами апостола Юди: «Це ремствувачі, незадоволені з долі своєї, що ходять у своїх пожадливостях...» (Юди 1:16).



Мойсея з Аароном, а Мойсей стверджує, що насправді це ремствування на Бога. Напрошується висновок, що на кого й на що б ми не ремствували, насправді ми ремствуємо на Самого Господа. І цим виявляємо своє невірство, свою непокору Богові.

Невдоволення, нарікання Творець сприймає як бунт проти Себе — і відповідно реагує. Ремствування Корея, Датана та Авірона закінчилося раптовою загибеллю їх та їхніх сімей, а ремствування всього ізраїльського народу — смертю в пустелі всіх, кому було за двадцять років.

Так було і завжди буде — Бог не безсторонній у стосунках з людьми. Кожен отримує свій урок. Як сказав пророк Ісаї: «Тоді то хто блудить у дусі, ті розум пізнають, а хто ремствує, ті поуки (послуху) навчаться!» (Іс. 29:24). Тобто якщо хто заблукав духом, то в Господа є способи привести такого до тями, а тих, хто нарікає, Господь вміє упокорити й зробити задоволеними.

Тому ремство, нарікання в серці й вустах християнина — це щось йому не властиве, неприродне. І може бути наслідком маловірства, невірства, навіть відступництва, а то й повного незнання Бога.

Спробуємо над цим поміркувати. Християнин — це той, хто належить Христові, Богу. Він став Його

дитиною, тобто прийняв Батьківську турботу, Батьківський захист Всемогутнього, Всезнаючого, безмежно доброго Творця неба і землі. У цьому контексті нарікати на життя, обставини тощо — означає не довіряти Богові, не вірити в Його силу і милосердя, в Його доброту або ж просто звинувачувати Його у відсутності любові.

Крім того, що батьки турбують про своїх дітей, вони ще їх і виховують. Мабуть, кожен віруючий знає слова апостола Павла: «... Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре». Ці слова дуже тішать нас, особливо, якщо ми їх трактуємо дещо по-своєму: я люблю Бога, а тому Він робитиме мені тільки добро. І під «добром» ми розуміємо лише приємне. Але якщо поміркувати над тим, що каже апостол Павло далі: «Бо кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Сина Його, щоб Він був перворідним поміж багатьма братами» (Рим. 8:28-29), — то прийдемо до інших цікавих думок.

Бог, як Батько, не тільки задовольняє наші потреби як Своєї дитини, Він нас виховує, і то так, щоби ми були схожі на Ісуса Христа. Це говорить апостол Павло: «... який Він, такі й ми на цім світі» (1 Ів. 4:17). Та й Сам Ісус одного разу сказав: «Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:48), чим спонукував учнів, а з ними й нас удосконалюватися в образ Отця.

Виховання ж передбачає не тільки «присяк», але й «різку». «Різка» ж буває дуже болючою. Але «хто тілом постраждав, той перестав грішити...» (1 Петр. 4:1). Тому не може бути у віруючої людини ремствування, нарікання, невдоволення, бунту, ворохобицтва й багато іншого такого. Тільки спокійне прийняття акту виховання від Небесного Батька. Бог знає, що робить.

Тож якщо щось із християнином не так, як йому хочеться, то це не брак Божої уваги до нього, а виховний момент. Бог хоче його виростити таким, щоби він зміг бути здатним жити з Ним у вічності. Бо у вічності з Ним можуть жити тільки такі, як Він.

Василь Мартинюк.

НЕБО ВІД НАС НЕ ВТОМИЛОСЯ

Щораз частіше натрапляю в інформаційних стрічках на повідомлення про те, що світ став зникати до війни в Україні. Мовляв, ситуація затягується, наші заклики приїдаються, та й взагалі, у кожного своїх проблем вистачає.



Перша реакція завжди однакова: «Де ваша совість?». Душа миттєво скипає обуренням, а в думках зринають аргументи: «Узагалі-то, ми вас усіх захищаємо... Це нашою кров'ю купується ваша свобода...»

Але потім заспокоюєшся — все одно тебе ніхто не чує. Хтось і далі годинами дзвонитиме з Парижа в Кремль, хтось — розповідатиме казки, а передасть лиш каски. Своя сорочка ближча до тіла. Коли в центрі стабільні доходи, то смерть — розмінна монета.

Тож потішає єдине: Бог завжди вірний, і Він — Справедливий. Від Нього не сховатися не тільки в бункерах, але й за ширмами з гарних слів та політичних лозунгів. «Той, Хто створив серця кожного з них, вважає на всі їхні вчинки» (Пс. 33:15).

Однак тут також є і зворотний бік: а якими Він бачить нас із вами? Чи не занадто ми надіємося на людей? Чи визнаємо тотальну

залежність від Господа? Чи готові хвалитись лиш Ним?

Біблія показує, що шлях до надприродних змін неминуче веде крізь смирення. Без нього «даремно трудяться будівничі» та «марно пильно сторожа» (Пс. 127:1).

І ще: «Якби не Господь був із нами, коли повстали проти нас люди, то вони б живцем проковтнули нас...» (Пс. 124:2-3).

Звісно, це ніяк не применшує заслуги наших дипломатів, підтримку істинних партнерів чи героїзму вояків. Мова про дещо глибше — про дух і віру, які може дати лиш Бог.

Саме тому нам і далі потрібна молитва — справжня, глибока та щира. Сповнена усвідомлення нашої слабкості та Його безмежної сили. Бо, на відміну від світу, Небо ніколи не втомиться, а Його Слово ніколи не змолкне. Тож не стихаймо й ми.

Микола Савчук.

МАЛЕНЬКЕ НАГАДУВАННЯ

Було це в часи гонінь. В одному селищі жила християнська сім'я. Батькові важко було прогудувати дружину і маленьких дітлахів, хоча він і працював не покладаючи рук. Але всю свою печаль він покладав на Господа і вірив, що коли-небудь все зміниться на краще.

Якось, щоб і себе, і сім'ю свою підбадьорити, вигравірував батько на дощечці слова: «Так буде не завжди» і повісив напис на видному місці в будинку.

Минули роки гонінь, настав час достатку і свободи. Виросли діти, народилися онуки. Зібралася якось вся родина за накрытим столом у батьківському домі. Помілилися, подякували Господу за всі дари.

Раптом найстарший син помітив стару табличку.

— Треба її зняти, — сказав він батькові. — Так не хочеться згадувати про ті важкі часи. Адже тепер все позаду.

— Ні, нехай висить, — заперечив батько. — Пам'ятайте, що і так, як сьогодні, теж буде не завжди. І вчіть цього своїх дітей. Потрібно вміти за все дякувати Господу. У тяжкий час дякувати за випробування. У легкий — дякувати за достаток.

Тільки той вміє бути вдячним, хто завжди пам'ятає про вічність.



ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ СТАНДАРТ ВЛАДИ

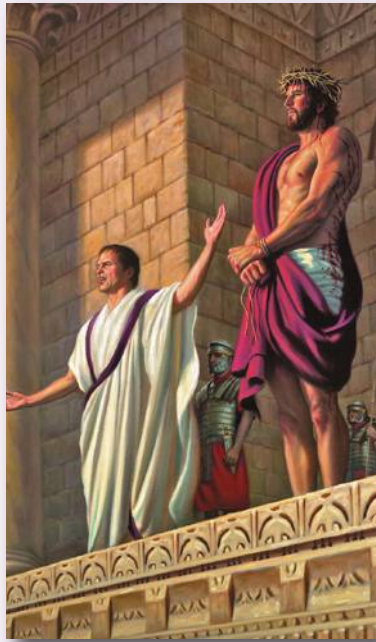
Коли в церковних колах мова заходить про владу, зазвичай найперше пригадують Павлову настанову з Послання до римлян: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога. Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе. Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї, бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зле, то бійся, бо недармо він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві! Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління. Через це ви й податки даєте, бо вони слуги Божі, саме тим завжди зайняті» (Рим. 13:1-6).

Ясна річ, виникає багато дискусій стосовно того, як трактувати ті чи інші сенси, які вклав у вірші апостол (особливо в ракурсі сплати податків і якості послуг, які надає держава). Проте ми хотіли би пригадати іншу біблійну цитату стосовно самого принципу влади. Промовив її Господь Ісус Христос, звертаючись до Своїх учнів: «А Ісус їх покликав і промовив: Ви знаєте, що князі народів панують над ними, а вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба. Так само й Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:25-28).

От він — євангельський стандарт

влади: можновладці повинні служити людям, дбати про них, відстоювати їх інтереси! І це зовсім не реклама якоїсь партії, це біблійний принцип. Це Божий погляд на влаштування світу, і байдуже, що стосовно цього думають люди.

Згідно з цим принципом, людьми, які прагнуть до влади, має рухати не бажання наживи (цього взагалі не має бути), не бажання показати всьому світові, на що вони здатні і таким чином самоутвердитися (цього теж не повинно бути), а саме бажання послужити ближнім, яким рухає винятково любов до ближніх: «Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!» (Ів. 13:34). І це слова не абикого, а Самого Господа. А Господнім словом, як відомо, не варто нехтувати.



Цей самий принцип згадує і улюблений учень Ісуса Христа — апостол Іван Богослов: «Улюблені, любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога!.. Ми любимо Його, бо Він перше нас полюбив. Як хто скаже: Я Бога люблю, та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить? І ми оцю заповідь маємо від Нього, щоб,

хто любить Бога, той і брата свого любить!» (1 Ів. 4:7,19-21). А якщо будь-яка людина, наділена владою, використовує її не для блага людей, над якими поставлена, вона стає прямою порушницею Христової заповіді. Особливо якщо своєю діяльністю завдає шкоди людям. Ба більше — таку людину колись судитиме інший біблійний принцип: «Хто ж не знав, а вчинив каригідне, буде мало він битий. Тож від кожного, кому дано багато, багато від нього й жадатимуть. А кому багато повірено, від того ще більше жадатимуть» (Лк. 12:48).

Так, Біблія вчить коритися владі: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога» (Рим. 13:1). Проте це жодною мірою не дає права можновладцям зловживати владою. У тому самому уривку Послання до римлян сказано, що «володарі пострах не на добрі діла, а на злі» (13:3), а якщо «володарі», тобто люди, наділені певною владою, самі коять зло, а не творять добро, чого від них очікує Біблія, тоді що з ними робити? Усувати з посади, яку вони займають, і притягувати до відповідальності. Але в жодному разі не намагатися виправдовувати і вчити коритися їм, бо інакше Україна може перетворитися на лукашенківську Білорусь, долю якої вирішує свавільний диктатор (до рівня пунтінської рф Україна ніколи не опуститься, бо росіяни в плані деградації досягли немислимої глибини).

Тепер же стосовно євангельського стандарту влади. Загалом євангельські стандарти можна охарактеризувати одним Христовим закликом: «Будьте досконалі, як досконалий ваш Отець Небесний» (Мт. 5:48). Ясна річ, нам ніколи не досягнути Божої досконалості та Його стандартів. Проте це не дає нам права їх відкидати, а тим більше зневажати. Ці стандарти задав Бог — поперше, через те, що Він не може діяти якось інакше, а по-друге, вони потрібні нам для зростання. Це ідеал, до якого ми маємо прагнути. Досягнути ідеалу неможливо, проте він не дає нам розслабитися у духовному зростанні і не дозволяє самозвеличуватися, мовляв, ми дісталися до настільки значних висот, що прагнути вище просто не має сенсу.

«Не так буде між вами, але хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба.» (Мт. 20:26-27), — ці слова Спаситель звернув до Своїх учнів, але що заважає нам сприйняти їх на власну адресу? У цьому питанні варто акцентувати увагу саме на слові «заважає», бо якщо ми розберемося з цією завадою, то зрозуміємо, що ці слова стосуються нас не меншою мірою, ніж Христових учнів. Не тільки можновладців, але буквально всіх, хто вважає себе послідовником Христовим. Кожному вірно довірено багато, за що з часом з нього спитають (див. Лк. 12:48).

ЯК БУДУВАТИ СТОСУНКИ З ДІТЬМИ, ЯКІ ПЕРЕЖИВАЮТЬ ПОСТТРАВМАТИЧНИЙ СТРЕС

Із дитиною, яка переживає посттравматичний стрес, необхідно правильно будувати стосунки. Тому експерти проєкту «Підтримай дитину» підготували базові поради для дорослих.

Поради наступні:
 Подбайте, аби дитина перебувала в теплі та безпеці, якомога далі від шуму та значного скупчення людей; частіше обіймайте та туліть дитину до себе;
 Говоріть із дитиною спокійним і ласкавим голосом;
 Приділяйте дитині якомога більше часу та уваги;
 Постійно нагадуйте дитині, що вона в безпеці;
 Поясніть, що вона не винна в тому, що сталося;
 Намагайтеся не розлучати дитину з тими, хто піклується про неї, — із братами, сестрами, близькими родичами;

дотримуйтеся звичного режиму дня, створюйте умови для гри та відпочинку; відповідаючи на запитання дитини про події, що відбулися, пояснюйте усе простими словами, уникайте подробиць, що можуть налякати, а також пояснюйте, що відбувається в поточний момент; намагайтеся вберегти дитину від трагічних сцен або розповідей очевидців, від розпитування про події, які можуть травмувати психіку малечі;
 Дозвольте дитині бути поруч із вами, якщо їй страшно;
 Будьте терплячими, якщо дитина починає вередувати;
 Дозвольте дитині сумувати, вислухуйте її думки й страхи без осуду, питайте, що її турбує, чого вона боїться, підтримуйте її, обговоріть, як поводитися, щоб почуватися в безпеці;
 Чітко визначте правила поведінки та поясніть їх;
 Заохочуйте прагнення дитини бути корисною оточенню, надавайте їй таку можливість.

rodyna.org.ua.

АМЕРИКАНЦІ, ЯКІ РЕГУЛЯРНО ЧИТАЮТЬ БІБЛІЮ, БІЛЬШЕ ПІКЛЮЮТЬСЯ ПРО БЛИЖНЬОГО, ЦІНЮТЬ ГРОМАДЯНСЬКУ УЧАСТЬ ТА ПСИХІЧНЕ ЗДОРОВ'Я

Американці, які регулярно читають Біблію, частіше піклуються про ближнього і більше цінують громадянську участь і психічне здоров'я, ніж їхні менш релігійні колеги. Про це свідчать результати нового опитування, яке провело Американське біблійне товариство.

Нещодавно товариство опублікувало новий розділ свого 12-го щорічного звіту «Стан Біблії». У дослідженні взяли участь 8618 осіб віком від 18 років і старше.

У розділі «Нація ближніх» досліджується прихильність американців до «соціальних пріоритетів», «громадянської активності й турботи про життя», «інтелектуального смирення» та інших якостей, пов'язаних із турботою про ближнього.

Зокрема, респондентів запитували, чи згодні вони з тим, що важливо «приймати іммігрантів у своїй спільноті, дружити з людьми інших рас, інших релігій, дбати про тих, хто перебуває у в'язниці, про довкілля, захищати тих, хто перебуває у в'язниці й бути добрим сусідом».

Серед опитаних, які відповідали за трьома варіантами — «регулярно», «іноді»

й «ніколи не» читають Біблію, — перша група частіше піклується про ближніх: допомагає незнайомцям, служить волонтерами, жертвує на благодійність і молиться за інших.

«У безжалюбному циклі заголовків новин, що показують страждання і руйнування, люди прагнуть повернутися до добросусідства, відчайдушно сподіваючись на співчуття і на те, що ближні з радістю допомогатимуть один одному, коли це необхідно, — сказав директор Американського біблійного товариства Джон Фаркуар Плейк. — Наше дослідження показало, що Писання приносять людям надію та зцілення. І що ті, хто прагне жити відповідно до Слова Божого, схильні виявляти доброту та добросусідську якість».

Дослідження також показало, що

люди, які регулярно читають Святе Письмо, із більшою ймовірністю потоваришують із людьми, які сповідують інші релігії або належать до інших рас.

У ході опитування учасників також запитували, що вони думають про те, чи варто досліджувати громадянські та державні проблеми, громадянську й державну політику, підкорятися лідерам уряду, вести здоровий спосіб життя, дбати про своє психічне та емоційне здоров'я і практикувати мудре управління капіталом. Аналітики класифікували перші три категорії як «Громадянські обов'язки», а останні три — як «Турбота про життя».

Респонденти, захоплені Біблією, з найбільшою ймовірністю вважали важливими усі шість практик. У середньому ті, що регулярно читають Боже Слово, висловили вищу підтримку поінформованості про громадянські та державні проблеми, ніж люди, які рідко чи ніколи не читають Біблію.

invictory.org з посиланням на christianpost.com.

ПІДТВЕРДЖЕНО БЕЗЛІЧ ЗЛОЧИНІВ РОСІЙСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ У ВІЙНІ ПРОТИ УКРАЇНИ — ДРУГИЙ ЗВІТ ОБСЄ

У другій доповіді «Московського механізму» ОБСЄ, в рамках якого була створена експертна місія для вивчення наслідків вторгнення росії в Україну, підтверджено неодноразові випадки сексуального насильства з боку російських військових, а також масові вбивства цивільних осіб, у тому числі дітей. Про це заявив посол США при ОБСЄ Майкл Карпентер.

За словами посла, другу доповідь ОБСЄ, що охоплює період з 1 квітня по 25 червня, «було боляче читати». Він навіть витяг з звіту, які підтверджують, що російські військові вдавалися до сексуального насильства в містах України.

«Масштаби звірств росії величезні. Наприклад, місія послалася на «безліч» повідомлень про зґвалтування і сексуальне насильство щодо жінок і дівчаток з боку російських збройних сил. У доповіді згадується справа 23-річної Карини Єршової в Бучі, яка була викрадена, зґвалтована, піддана тортурам і нарешті

застрелена російськими військовими. У звіті також згадується повідомлення про те, що 25 дівчаток віком від 14 до 24 років утримувалися в підвалі в Бучі та піддалися груповому зґвалтуванню, внаслідок чого дев'ять з них завагітніли. У звіті також йдеться, що однорічний хлопчик піддався сексуальному насильству, а 78-річна жінка була зґвалтована російськими військовослужбовцями», — сказав Карпентер.

У доповіді говориться, що «події, пов'язані з містами Буча та Ірпін, які відвідала місія, є двома показовими прикладами порушень міжнародного гуманітарного права відповідно до Женевських конвенцій та Додаткових протоколів до них і військовими злочинами». Доповідь також підтверджує, що російські війська скоїли злочини проти людяності, додав Карпентер.

Посол США при ОБСЄ наголосив, що «апологетичний режим, який творить ці жахи», хочуть, щоб весь світ повірив, що Україна скоює ці злочини. Також він зазначив, що росія не лише веде війну зі своєю сусідом, але й змушує деяких громадян України воювати проти своєї країни. Місія повідомила, що всі місцеві чоловіки віком від 18 до 65 років у районах Донбасу, які перебувають під контролем росії, а також у Харківській, Херсонській та Сумській

областях, були призвані на військову службу. Місцеві жителі повідомляють, що чоловіків без військового досвіду регулярно «зривають із вулиць і одразу відправляють на фронт».

Карпентер також додав, що експерти, посилаючись на фото і відеодокази, стверджують, що «російські сили здійснювали цілеспрямовані, організовані вбивства мирних жителів у Бучі», жертв «часто знаходили застреленими зі зв'язаними за спиною руками».

На засіданні Постійної ради у Відні він процитував уривок із доповіді про імпровізовані катівні, створені росіянами в цьому населеному пункті, де катували й вбивали людей.

«У літньому таборі в Бучі виявлено низку камер тортур, розділених бетонними стінами. Була кімната, яка, мабуть, використовувалася для страт, зі кульовими отворами в стінах. У наступній кімнаті були два стільці, порожній глечик і дерев'яна дошка. Росіяни принесли дві металеві пружини й притупили їх до стіни. Картини навели українських слідчих на думку, що ув'язнених тут катували: прив'язували до пружин і допитували; прив'язували до дошки й топили. У цій камері були виявлені п'ятеро мертвих чоловіків, одягнених у цивільне. Тіла були вкриті опіками, синцями

та рваними ранами. У селі Забуччя Бучинського району в підвалі виявлено 18 понівечених тіл убитих чоловіків, жінок і дітей: у деяких відрізані вуха».

Посол США при ОБСЄ теж навіні дані з звіту про масові вбивства дітей російськими окупантами. Згідно зі звітом, «тілки в Бучі, за даними місцевої влади, 31 дитину віком до 18 років убито і 19 поранено». У доповіді генпрокурора області наводиться заява головного прокурора про те, що «всі діти були вбиті або поранені навмисно, оскільки російські військовослужбовці навмисне стріляли по автомобілях, що евакуювалися, на яких були прив'язані талочки».

Деякі діти були свідками страт своїх батьків, родичів і друзів, наслідки яких залишаться на багато поколінь. Крім того, місія передала повідомлення про те, що «близько 2000 дітей з різних дитячих будинків та дитячих установ» були «нібито переведені до Росії», — сказав він.

Підсумовуючи, Карпентер запевнив, що США «докладуть усіх зусиль, щоб притягнути до відповідальності винних у військових та інших злочинах».

Unian.



ЗАСТУПНИК І ЗАСТУПНИЦТВО

Головна думка притчі про несправедливого суддю та вдовицю, яка записана у 18-му розділі Євангелія від Луки, – постійність і невідступність у молитві. Вдова потерпала від утисків якоїсь людини. Єдино можливим виходом із цієї ситуації міг стати судовий захист. Проте суддя виявився недобросовісним, бо «Бога не боявся і людей не соромився», а тому відмовляв їй у справедливому правосудді. Жінка не переставала звертатися до нього за допомогою, і одного разу він сказав: «... через те, що вдовиця оця докучає мені, то візьму в оборону її». Так вона домоглася захисту своїх прав.

Ісус Христос резюмує цю притчу словами: «Та чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них? Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону!» (Лк. 18:7-8).

Увесь світ став свідком того, як порушуються життєво важливі для людської природи та гідності права українців на мирне життя, існування, свободу, на можливість працювати та мати все необхідне для життя. Ми потребуємо захисту від нападників, обстрілів, від грабежу, від дезінформації... Згідно з біблійним вченням, Церква повинна відігравати в цьому одну з найважливіших ролей. Вона покликана бути заступницею за весь народ.

Коли люди моляться до Бога, а ситуація не змінюється, ба більше – погіршується, можуть закрадатися сумніви та невіра, приходити розчарування. Розуміючи це, Ісус Христос акцентує увагу у згаданій вище притчі на постійності у молитвах. Невідступність відповіді чи недосягнення бажаного результату після першої чи чергової молитви не мають ставати приводом для припинення молитви. Звісно, кожному з нас хотілося б, щоб мир настав якомога швидше. Але для цього потрібно просити Божої допомоги – просити стільки, скільки потрібно. І це заступництво має посилюватися, а не слабнути. Очевидно, не випадково в притчі йдеться про обраних Його, «що голосять до Нього день і ніч», тобто в будь-яку пору дня та ночі, постійно, не перестаючи.

Але «задовга надія – недуга для серця...» (Пр. 13:12). Сподівання, які тривалий час не збуваються, забирають багато сил та енергії, викликають сердечний біль, що є природною реакцією на емоційні

переживання та глибокі хвилювання. Тому нині непоодинокі випадки розчарувань окремих віруючих, коли вони моляться, а люди гинуть, міста та села зазнають руйнувань, зло не зупиняється і здається, кінця-краю цьому не видно.

Учні Ісуса Христа впродовж перебування з Ним могли відчувати своєрідну атмосферу, в якій переживали якийсь особливий захист. Проте наближався час, коли Він повинен був віддати Себе в жертву. Він пояснив учням: «... як Я не піду, Утішитель не прийде до вас. А коли Я піду, то пошлю вам Його...» (Ів. 16:7). «І вблагаю Отця Я, і Вітшителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував (Ів. 14:16).

Про дію Святого Духа як Заступника читаємо також у Посланні апостола Павла до римлян: «Так само ж і Дух допомагає нам у наших немочах, бо ми не знаємо, про що маємо молитися, як належить, але Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями» (8:26). Отже, Божий Дух покликаний допомагати та підтримувати у важкі моменти. Він дає нам слова молитви, вказує на наші недоліки та неточності, які потрібно усунути задля відновлення стосунків з Господом.

У своєму ходженні перед Богом люди часто відчували потребу в заступництві, у допомозі того, хто промовлятиме від їхнього імені і кого Бог краще і швидше почує. Це призводило іноді навіть до хибних уявлень про роль служителів, так званих «святих», «угодників». Вірний Заступник і «один Посередник між Богом та людьми

– людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх» (1 Тим. 2:5-6). Іншого немає і не може бути. «Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас» (Рим. 8:34).

У книзі пророка Єзекїїля записані Божі слова про важливість заступництва: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загорода і став би в вилі перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, – та Я не знайшов» (22:30).

Господь заклав певні правила, закони, яких Він Сам же й дотримується. І коли мова йде про долю народу, краю, то надзвичайно важливе значення має заступництво достойних людей, з якими Він по-особливому рахується. Заступництво вірних Божові людей – свого роду запобіжний засіб у плані звершення над людьми Його судів, які неминуче настають за умов постійного і свідомого порушення Його волі.

Коли ж мова йде про Боже заступництво за нас перед злочинцями, то тут надзвичайно важливе значення має саме клопотання Церкви перед Богом. Усі ми розуміємо, що те, що відбувається під час війни, – несправедливе, нечесне, жорстоке, підле стосовно українців. Політики та державні діячі, виконуючи свої обов'язки, шукають політичного та військового захисту, тобто підтримки та допомоги у закордонних партнерів, світової спільноти. І вони робитимуть це доти, доки буде потрібно. Церква натомість не повинна переставати просити Бога заступитися за народ, серед якого вона перебуває.

Про можливість Божого заступництва переконливо говорять наступні слова: «... коли будуть взивати до Господа перед гнобителями, то пошле їм спасителя та оборонця, який їх спасе» (Іс. 19:20). Бог справедливий, Він завжди на боці тих, кого утискають, чий права порушують, хто потерпає від неправди, насилля та зла. До зойку таких людей Він небайдужий та подає Свій захист.

Залишаючись вірним Своему Слову, Бог обов'язково заступиться і за нас. Тому з вірою, безперервно та наполегливо шукаймо Його захисту.

Ігор Крошук

МОВНИЙ ЗАКОН: УКРАЇНСЬКА ВЕРСІЯ МАЄ БУТИ ОСНОВНОЮ ДЛЯ ВСІХ ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСІВ ТА КОМП'ЮТЕРНИХ ПРОГРАМ



16 липня 2022 року набрав чинності законопроект, який передбачає використання української мови в інтернеті та мові інтерфейсів комп'ютерних програм, встановлених на товарах. Про це повідомив Уповноважений із захисту державної мови Тарас Кремень.

Згідно з документом, «будь-який товар, на якому встановлено комп'ютерну програму, – від автомобіля до пральної машини чи електрокаварки, повинен бути «локалізований» для реалізації в Україні. На товари має бути українськомовний інтерфейс незалежно від того, чи цей інтерфейс використовує електронний екран чи має вигляд панелі керування зі звичайними кнопками».

Усі «інтернет-ресурси (вебсайти, сторінки в соцмережах, YouTube, Viber, Telegram-канали, мобільні застосунки тощо), які використовуються як інтернет-представництва суб'єктів господарювання, зареєстрованих в Україні, у тому числі інформаційні інтернет-ресурси, повинні мати основну версію українською мовою, яка має завантажуватися для користувачів в Україні за замовчуванням».

До того ж «українськомовна версія інтернет-представництва іноземного суб'єкта господарювання, який реалізує продукцію в Україні, може мати

менший обсяг інформації, ніж основна версія, але достатній для того, аби користувач з України міг повністю розуміти мету діяльності даного суб'єкта», зазначається в повідомленні.

Уповноважений із захисту державної мови наголосив, що «суб'єкти господарювання, які обслуговують українських споживачів в інтернеті (інтернет-магазини, інтернет-каталоги тощо), вже з 16 січня 2021 року зобов'язані розміщувати на відповідних інтернет-ресурсах інформацію про товари та послуги державною мовою. Однак із 16 липня вони зобов'язані мати повноцінну версію українською мовою, яка має бути основною (містити максимальний обсяг інформації) та завантажуватися за замовчуванням».

Водночас «відсутність українськомовної версії після 16 липня може означати свідоме порушення його власником вимог закону про державну мову, або факт відсутності державної реєстрації засобу масової інформації та/або власника як суб'єкта підприємницької діяльності».

Може накладатися штраф на всіх порушників Закону (навіть якщо це посадові особи органів державної влади та місцевого самоврядування, керівники та працівники підприємств, установ та організацій усіх форм власності, інші фізичні особи).

Повідомляється, що «розмір штрафу становить від 3400 до 8500 грн, якщо порушення вчинено вперше. За повторне порушення накладатиметься штраф від 8500 до 11900 грн».

ПРО ДІТЕЙ, ТАЛАНТИ ТА ІНВЕСТИЦІЇ

Усі, напевно, чули Ісусову притчу про таланти. Пропонуємо цікаве застосування принципу, який лежить в її основі.

Як щодо дітей? Чим вони не таланти, які дарує Бог? І мова не про таланти з шоу «Україна має таланти», а про інвестиції та примноження доходу.

То чим наші діти не таланти? А якщо так, ми повинні не просто повернути їх Божові як є, а суттєво примножити їхній потенціал. Це називається «вкладати в дітей». Не можна занедбувати дітей заради роботи, служіння чи чого-небудь іншого важливого й привабливого. Бог неодмінно спитає нас за наших дітей. Як інвестувати в дітей?

Насамперед творить здорову атмосферу в сім'ї. Не дратуйте своїх дітей, не калічте їх моралізаторством та релігійними забобонами. Будьте правдивими, а не святенниками. Дружіть з ними, грайтеся, не обрізуйте їм крила. Будьте терпеливими, не дратівливими. Це найкращий виховний інструмент.

Друге. Подбайте про добре церковне



середовище для них. Про здорову церкву. Без забобонів, ригоризму та легалізму. Знайдіть здорову громаду, де ваші діти могли б бачити і практикувати здорові стосунки..

Третє. Інвестуйте в їхній розвиток. Вивчайте мови, читайте книги, дивіться разом фільми й обговорюйте їх. Подорожуйте, пізнавайте нове, розвивайте усебічно. Жартуйте, святкуйте, відпочивайте. Не будьте занудами. Смійтеся, веселіться.

Четверте. Не нав'язуйте їм віру. Заохочуйте, запалюйте, але не змушуйте вірити

і молитися. Моліться за них при них, запрошуйте до молитви, але не дотискайте. Вони повинні самі знайти Бога. Ваше діло – свідчити, запалити світло, пробудити інтерес. Уся суть у тому, щоб вони самі познайомились із Богом і подружились із Ним, а не просто стали правильними. У цьому і є вічне життя – знати Бога!

Отож, примножуйте свої таланти, інвестуйте в дітей, розвивайте їхній потенціал, допомагайте їм розкритися і вирости в повноцінну, зрілу і всебічну особистість.

С. Т.

У СЛОВ'ЯНСЬКУ ОКУПАНТИ РОЗБИЛИ ЦЕРКОВНИЙ ДИТЯЧИЙ БУДИНОК «ВІТРИЛА НАДІЇ»

У Слов'янську російські війська розбили церковний дитячий будинок «Вітрила Надії», – повідомляє Петро Дудник, пастор протестантської церкви «Добра Звістка» у Слов'янську, якій належав дитячий будинок.

«Дітям-сиротам вже немає куди повертатися... Росія воює з дітьми-сиротами. Боже, не залиш це просто так. Вступити за нас!», – сказав пастор.

За 20 років у дитячому будинку знайшли рідну домівку близько 400 дітей. З початку війни на Захід України було евакуйовано 42 дитини.



Sobor.

№ 7 (214) Виходить щомісяця
липень 2022 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.